

Tenista vzpomíná

Jaromír Slaviček

Jaromír Slaviček

Tenista vzpomíná

Jaromír Slavíček

Tenista vzpomíná

TENISTA VZPOMÍNÁ

Jaromír Slaviček

ELTISK Uherský Brod

Autorské právo © Jaromír Slaviček 2021

Fotografie © Jaromír Slaviček, archiv autora 2021

Vydal ELTISK Uherský Brod v roce 2021

ISBN 978-80-88116-36-3

Tenis

Představovat jmenované sportovní odvětví veřejnosti je snad zbytečné. Není mnoho těch, kteří by neobdivovali tento takzvaně „bílý sport“ se všemi jeho atributy.

Je oblíbenou míčovou hrou, ve které se její účastníci prezentují nejenom všestranným pohybem, ale také mimořádným citem pro míč.

Svým mnohostranným pojetím obohacuje život všem těm, kteří tenisové raketě zasvětili svůj volný čas.

V soutěžních kláních je navíc obdařen předvídavostí herních situací, podobně jak činí hráči šachu.

Nejenom po stránce sportovní, i ve společenské sféře nachází tento sport bohaté a žádoucí uplatnění.

Je vítanou příležitostí k navazování přátelství často trvající celý život. Je ušlechtilým konáním, jehož kouzlu a půvabu málokdo dokáže odolat.

Tato publikace je svým obsahem věnována vzpomínkám a úvahám jednoho z jeho celoživotních aktérů...

Tenisové mládí

Rozhodně jsem ve svých 7–8 letech tenis nějak zvlášť nemiloval. Otec mě musel do tohoto sportu, tedy tenisu, doslova nutit, což se často neobešlo bez pláče.

Mého!

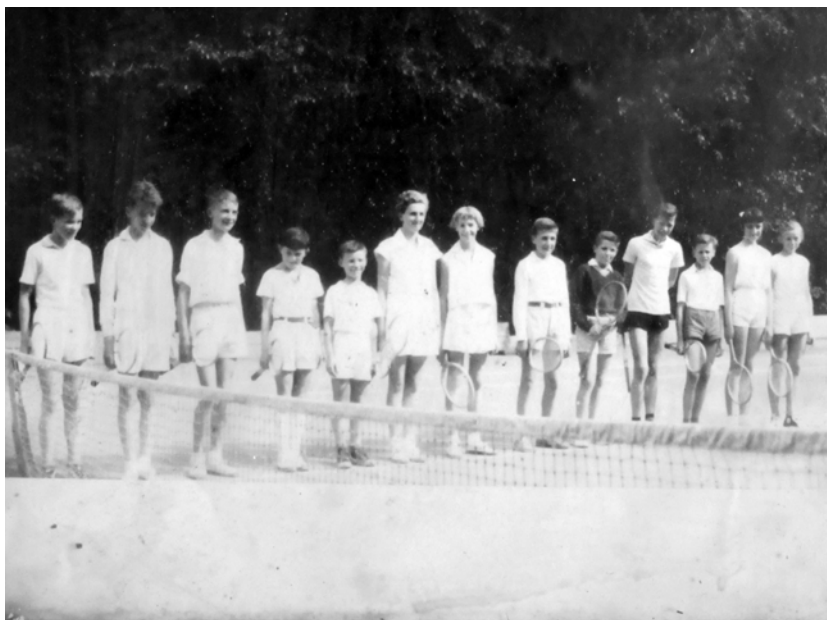
No ale časem jsem nacházel v tomto sportu smysl.

Našel jsem si na dvorcích kamarády, se kterými jsem začal soutěžit, tedy hrát prestižní zápasy, a právě ta soutěživost byla tím faktorem, kterým jsem se upsal tomuto krásnému bílému sportu.

Přicházela první soutěžní utkání se sousedním Hradištěm, pak i první, zprvu místní turnaje.

Jednalo se zpravidla o okresní nebo oblastní přebory.

Přicházel jsem mezi své dobré známé, věděli, co na mě platí, i já zase znal, s čím proti nim uspěji.

Uherský Brod versus Uherské Hradiště

Ne vždy se mně podařilo zvítězit, ale vézt si domů nějakou tu odměnu v podobě vázy nebývalo špatné.

Musel jsem ji skoro metrovou vměstnat do batohu na zádech, nasednout na motocykl a zamířit do Brodu.

Nutno říct, že rivalita mezi brodskými hráči a hradištskými byla velická.

Tak to ostatně mezi sousedícími městy dost často bývá, a nejenom ve sportu.

Kuriozitou kdysi bylo, že mě na okresním přeboru v Uherském Hradišti jeho organizátoři postavili jako mladého kluka proti mému otci.

Nic nepomohly moje protesty.

Samozřejmě jsem vyhrál, ale takové „rodinné“ vítězství mě vůbec netěšilo.

Vždyť otec mě to toho sportovního odvětví zasvětil.

Nějakou dobu jsem se chmuřil, ale jen do času.

Úsměv se mně vrátil do tváře, takže mám dodnes mezi tenisty z tohoto města dobré přátele.

Také si živě vzpomínám na svůj počáteční velký úspěch, a sice titul přeborníka kraje v mladších žácích v roce 1958 v Otrokovicích v rámci tehdy ještě Gottwaldovského kraje.

Finále jsem hrál proti Zdenkovi Gogolovi, budoucímu řediteli školy a bratrovi známého filmového režiséra.

Turnaje se účastnilo asi 20 žáčků, a bylo to velmi hezké, když mě můj trenér přivezl opět s diplomem domů.

O rok později mě a mou matku vezl známý mého otce opět do Otrokovic na žákovský turnaj. Bylo brzy ráno, auto si tiše broukalo, provoz na silnici byl vcelku minimální.

Myslím, že jsem dokonce z jednotvárnosti jízdy podřimoval.

Z ničeho nic se vůz prudce rozkymácel.

Ozvalo se řinčení plechu, veliké rány, cosi mě prudce uhodilo do kolena. Pak nastalo ticho. Ocitli jsme se v příkopu.

Ze zadního sedadla zazníval nárek mé matky.

Z blízkého domu vyběhli lidé, zanedlouho přijela i Veřejná bezpečnost a sanitka.

Jak se záhy ukázalo, řidič usnul a my ve Spytihněvi úhlopříčně sjeli do příkopu.

Kdyby v něm byl betonový můstek, nebo jelo v protisměru nějaké vozidlo, tak bych tuto publikaci asi nepsal.

Mimochodem ten řidič se o několik let později na Vysočině v autě zabil.

Moje matka měla z nehody nalomený obratel, naštěstí mícha nebyla porušena, ale i tak se mně o té nehodě těžko píše.

Náhradním autem jsem byl dopraven na výše uvedené tenisové dvorce.

Hrálo se na nich tehdy přirozeně v bílém úboru, tedy ne jako dnes, kdy se mnohdy hraje v pestrobarevném oblečení.

Na turnaji jsem se probojoval do finále, které jsem musel skrečovat kvůli bolavému kolenu.

Můj soupeř, hodonínský Čupr, si možná vzpomene.

Rodiče byli přirozeně na můj výsledek hrdi, matka ovšem až dodatečně po návratu z nemocnice.

Netrvalo pak dlouho a začal jsem jezdit i na větší turnaje mimo kraj.

Vzpomínám si na turnaj družstev krajů v Ostravě, kde jsem reprezentoval spolu s jinými Jihomoravský kraj, a kde v našem družstvu působil i budoucí vynikající hokejista Václav Nedomanský.

Když probíhal úvodní ceremoniál, hráči jednotlivých krajů stáli v zástupech za sebou a poslouchali projevy funkcionářů.

No, brali jsme to všichni velice vážně.

A pak už se rozběhla utkání.

Na své výsledky si pro velký časový odstup již nevzpomínám.

Snad nebyly nejhorší.

Akorát mám v paměti, že po dopadu míčů zůstávala na antuce jasná stopa, protože všude na antukovém povrchu ležel tmavý popílek.

A nejenom na dvorcí.

Člověk se bál sednout si na blízkou lavičku, aby se nezašpinil.

Holt „černé město“.

Alespoň tehdy.

V dorosteneckém období jsem jezdíval na Genžův memoriál do Přerova, opět si ale nevzpomínám na svoje výsledky.

Asi byly střídavé.

Ale možná by se někde na půdě daly mezi papíry dohledat.

Musím ale přiznat, že jako dorostenec jsem byl herně pouze průměrný.

Účastnil jsem se sice v Chrudimi kvalifikace na proslavenou Pardubickou juniorku, ale tam jsem uhrál jenom jedno kolo, další mně už proti komusi z Piešťan podle mých představ nevyšlo.

Zato si dobře a rád vzpomínám, že jsem v roce 1963 hrál v Luhačovicích na jakémsi turnaji proti Pavlu Bendovi, který byl v roce 1958 účastníkem Davis cupu.

Byla to pro mě, jako pro tehdejšího dorostence, veliká čest.

Hrál se mnou pochopitelně na půl plynu, takže výsledek 3:6, 3:6 jsem bral všemi deseti.

Nechal se se mnou i vyfotografovat.

Ale jak píšu, v tomto věkovém období jsem spíše doma, tedy v Uherském Brodě, výkonnostně stagnoval. Hráli jsme „jen“ krajský přebor a brněnská družstva byla tehdy většinou nad naše síly.

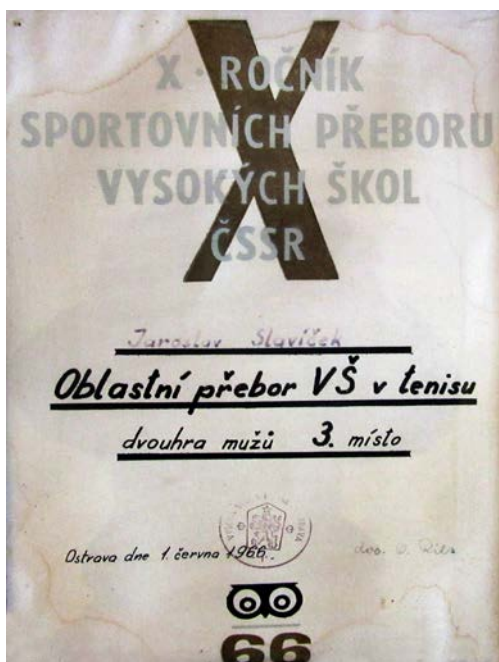
Tenisová zralost

Na vysoké škole mně v mé tenisové kariéře pomohla náhoda.

Universita Brno hledala pro 2. ligu jednoho hráče, byl jsem kýmsi doporučen, a tak jsem si ve svých dvaceti letech okusil tuto poměrně náročnou soutěž.

Universita měla v Jiráskově ulici jen tři dvorce, uložené mezi zahradami. Vegetace kolem bylo požehnaně, všude vládl, na velké město, až nezvyklý klid.

Odskakoval jsem si tam z kolejí několikrát za týden na trénink.

Byl jsem v družstvu benjamínkem. Mými spoluhráči byli vysokoškolaři, mimo jiné MUDr. Jaroslav Bouček, pozdější špička naší republikové psychiatrie.

Byl už tehdy veselou kopou, i herně byl na výši.

V oddíle jsem působil mimo jiné s Dr. Jindrou Höhmem, který později šéfoval družstvu mladých v Galeově poháru.

Byl to velice vzdělaný a kultivovaný člověk.

Učil na vysoké škole, sepsal kromě jiného i výtečnou knihu o metodice výuky tenisu.

Hráli jsme i v Praze, konkrétně na Štvanici, ale i dalších velkých městech.

Vyhrál jsem tehdy ve druhé lize, tuším, jen jedno utkání.

Ani ostatním mým spoluhráčům se příliš nedařilo, takže jsme sestoupili do divizní soutěže, kde jsem byl herně už podstatně úspěšnější.

Renomé jsem si vydobyl na oblastní Universiádě Moravy, kde jsem skončil na třetím místě.

Po skončení vysoké školy jsem hrál jeden rok divizi za Malenovice a pak se mně podařilo dostat do Gottwaldova, který ten rok postoupil do druhé ligy.

Bylo to v roce 1971.

Asi polovinu utkání jsem vyhrál, takže jsem snad byl pro oddíl přínosem.

Dvorce u elektrárny se mně staly na devět roků domovem, i když jsem musel v sezoně dvakrát týdně do Gottwaldova dojíždět.

Zprvu na motocyklu, později autem.

Ale stálo to za to!

Ze spoluhráčů si vzpomínám na Milana Kaluse, který dodnes šéfuje tenisovému oddílu ve Zlíně.

Sjezdili jsme celou republiku, hráli v Čechách, na severní Moravě a také na Slovensku. Tam se mně v Bratislavě na Interu podařilo přehrát tehdejšího pátého hráče žebříčku Slovenska Slávika.

Byl to ale hrozný, pro mě nezapomenutelný zápas.

Oba dva jsme byli spíše obráněři, a proto jsme hráli snad dvě hodiny.

Míč často několika desetkrát přelétával přes síť.

O přestávkách při střídání stran jsme se oba dva polévali francovkou, abychom vůbec vydrželi dohrát zápas.

Celkově jsme s Interem prohráli a po dalších porážkách opět sestoupili do nižší soutěže, tedy do divize.

Tu jsem hrál mnoho let se slušnými výsledky, ve druhé polovině 70. let pak už jenom za rezervu Gottwaldova krajský přebor.

Ve svých pětatřiceti letech jsem přestoupil do Luhačovic, i když mně bylo nabízeno působení v mém bydlišti, tedy v Uherském Brodě.

Vzpomínám si, jak za mnou do mého domu přišli dva moji kamarádi a přemlouvali mě, abych hrál za Uherský Brod.

Což o to.

Tenisový Uherský Brod má bohatou a úspěšnou historii.

První tenisové hřiště bylo v našem městě vybudováno už v roce 1909 na pozemku „Na nadsklepí“ v prostoru dnešního Domu dětí a mládeže.

Pozemek tenisovému odboru věnoval sám Václav hrabě z Kounic.

Dvorec byl ale menších rozměrů, neboť jeho výstavbě překážel velký strom, který měl být zachován.

Na západní straně dvorce bylo rovněž několik stromů, které poskytovaly chladivý stín. Pod stromy byla postavena besídka se stolem a židlemi, kde se mezi hrou odpočívalo, nebo hrály karty.

První světová válka však přerušila rozvoj tenisového oddílu v našem městě. Po jejím skončení vznikly dva nové tenisové dvorce v lokalitě „Na trávníkách“.

Měly písčový povrch a byly zavlažovány vodou z nově vybudované studny ručním čerpadlem.

Mezi zakladateli tenisového klubu byl mimo jiných Ing. Zdeněk Heydušek, který byl, a to se málo ví, vnukem Bedřicha Smetany.

Začátkem třicátých let došlo k vybudování tenisových dvorců v dnešní lokalitě, tedy na okraji městského parku.

V roce 1983 byly doplněny dalšími čtyřmi dvorci, posléze i tenisovou halou.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že se tenisový život v našem městě neustále rozvíjel, což se projevovalo i na výsledcích závodních hráčů.

Namátkou vzpomínám na výborné tenisty a své přátele MUDr. Mirka Krhovského a Františka Vávru. Já však „zběhl“, jak již výše uvedeno, do tenisově vyspělejších Luhačovic.

Tam jsem dlouhá léta hrál na prvním postu zprvu krajský přebor 2. třídy, později už jenom okresní soutěž a to až do svých 48 let.

Byli jsme dobrý kolektiv, i když se v čase svým složením proměňoval. Řadu utkání jsme vyhráli, ale na postup do vyšší soutěže to i nadále nestačilo.

Často totiž o výsledku utkání rozhodovaly čtyřhry, ale ty jsme příliš netrénovali, a podle toho to tak vypadalo.

Co jsme počtem bodů vyzískali v singlech, to jsme zase poztráceli v deblech.

Začátkem osmdesátých let se hrávaly i smíšené čtyřhry, společensky by to člověk i vítal, ale v realu taková utkání většinou odehrávali muži.

Ženy, při vši účtě, často při smíšených čtyřhrách herně jenom takzvaně statovaly. Často se po nich jenom žádalo, aby odehrály return a pak poodešly stranou k plotu, aby se pak muž postaral o vítězné dokončení zápasu.

Ale existovaly i výjimky.

Co se týká mě, tak mojí herní devizou byla zarputilost, šlo mně přece o prestiž. O tu šlo

i v případě, když jsem nastupoval proti o generaci mladším hráčům.

Co jsem v takových utkáních ale ztrácel na rychlosti, to jsem vynahrazoval zkušeností. Soutěž jsme všichni brali s plnou vážností, ale občas při utkáních docházelo i ke komickým situacím.

Vzpomínám si, že jsme jednou hráli v Kroměříži.

Když jsme k tamějším tenisovým dvorcům přijeli, nastalo vzájemné veliké objímání, vesměs jsme se totiž z dřívějších tenisových klání znali.

A tak úvodní věty zněly asi takto:

„Jak se máš, příteli?

A co tvoje žena?

Po utkání dáme víno, ano?“

O pár desítek minut později se diváci nestačili divit při střetnutí výše uvedených osob ve čtyřhře.

Dvorcem se nesly věty:

„Když to neumíte, co sem jezdíte?

Šidíte jako obyčejně.“

A bylo po přátelství.

Ne všichni si pak při odjezdu podávali ruce.

I to je sport.

Ale nejenom utkání družstev jsem prožíval.

Občas jsem v singlech pozlobil mnohem mladší tenisty na menších turnajích.

Ještě ve svých čtyřiceti letech jsem byl v semifinále ve Veselí nad Moravou, stejně tak jsem uspěl ve svém rodném městě, tedy Kroměříži.

Mimořádně rád jsem rovněž zajížděl na seniorské tenisové turnaje do Trenčína. Vždyť to bylo jenom 45 kilometrů od Brodu.

Po pravdě řečeno, slovenští senioři, byť velmi milí, byli o třídu výkonnostně slabší ve srovnání s úrovní tenisu v České republice.

Čtyřikrát jsem tam turnaj „Na novinách“ vyhrál, dvakrát skončil dříve.

V sousední Dubnici nad Váhom mě zase kvůli pozdnímu příjezdu přiřadili do kategorie o 10 let mladších.

Ale i tam jsem finálovou účastí uspěl.

Ceny za výhru bývaly bez výhrady jen symbolické, keramická destička, krabice tenisových míčů, nebo třeba jen potravinový balíček.

To se nedalo srovnávat s poměry v tenisovém světě u nás v republice.

Každoročně byly také konány přebory Jednoty Slovanu v Luhačovicích. Až na jednu výjimku, vyhrával jsem je.

Přece jenom jsem zúročoval své zkušenosti z vyšších soutěží.

Z lázeňského města mám jednu docela zajímavost.

Pocházejí z něho prarodiče naší úspěšné reprezentantky Lucie Šafářové.

V roce 1986 tam za svými rodiči přijel Luciin otec a vzali ho do přeboru Jednoty. Utkal jsem se s ním v semifinále.

Vyhrál jsem dvakrát 6:4.

Byl to ale opět ten „hrozný“ tenis!

Jak ten můj soupeř „kopcoval“, to se hned tak nevidí. Ale vytrvalec byl obrovský. Míč mezi námi někdy lítal přes síť bez přerušení i několik minut.

Dodatečně jsem se dozvěděl, že pan Šafář závodně běžkoval za Brno.

I prarodiče Šafářové jsem dobře znal a občas s nimi i hovořil.

Byli to docela příjemní lidé.

Obdivovali mého osmdesátiletého otce, který tehdy vyhrával seniorská mistrovství republiky jako na běžícím pásu...

Koncem osmdesátých let jsem hrával na regionálním seniorském turnaji ve Valašském Meziříčí.

Možná se tam na mě jezdil dívat v kočárku Tomáš Berdych.

Ale to říkám jenom tak z legrace.

V semifinále jsem se tam utkal s Vlastimilem Štěpánkem, otcem tehdejšího malého Radka, který v dospělosti reprezentoval naši zemi.

Vyhrál jsem 4:6, 6:1, 6:0.

Po zápase jsme šli nahlásit výsledek k šatnám.

Vlastimil mě vzal za rameno a pravil:

„Járo, ale tu poslední sadu nahlas přijatelněji, jo!“

Stalo se!

Nelžu!

Šek ještě nepřišel...

Na druhé straně musím uznat, že hrál stylověji jako já.

Měl zlatou ruku.

Holt geny se nezapřou.

Mladý je má evidentně po něm.

Jen tak mimochodem, to že jsem hrál za Luhačovice a ne za domovský Uherský Brod mně vytýkal jeden primář urologie, pozdější ředitel uherskohradištské nemocnice. Nesouhlasil jsem s ním, byla to moje svobodná volba.

Ovšem čas od času hrály Luhačovice s Uherským Brodem. Tak to bylo hodně pro mě nepříjemné hrát na brodských dvorcích proti svým.

Vypjaté emoce samozřejmě nechyběly.

Při podávání rukou u sítě se soupeřem po skončeném utkání padala oboustranně slova, která se nedají zveřejňovat.

Naštěstí po čase se zase všechno urovnalo.

Po 15 letech hraní v Luhačovicích jsem se vrátil do místa svého bydliště a pokračoval v načaté veteránské kariéře, kterou považuji za svůj tenisový vrchol.

Seniorský tenis

V roce 1991 jsem se dostal po řadě úspěšných turnajů na 3. místo v republice, když jsem vyhrál jeden z turnajů Velké ceny veteránů v Ostravě.

Tam jsem v prvním kole porazil prvního nasazeného, pak už to šlo hladce dále až do finále.

Následující rok mě ale zbrzdil tenisový loket

Za svůj vůbec největší úspěch však považuji rok 1993, kdy jsem se stal mistrem republiky, mimochodem prvním českým, v kategorii 45 - 50 let a současně jsem tuto pozici potvrdil tentýž rok na vítězství na Masters, tedy turnaji nejlepších 8 veteránů příslušné kategorie v Písku.

U toho mistrovství republiky, konkrétně v Olomouci v roce 1993, se musím maličko pozastavit.

V semifinále jsem totiž měl namále. Ve třetím setu jsem s Daliborem Špačkem prohrával 3:2, chytaly mě křeče, nevěřil jsem, že dohraji.

Skoro zázrakem jsem vyhrál, ale na finále jsem si v daném zdravotním stavu netroufal.

Zaúřadovala však vyšší moc.

Přišla nad Olomouc mimořádně prudká bouře, dvorce byly pod vodou dlouhé hodiny, já si mezitím odpočal.

Vzduch se pročistil, voněl ozonem. Nohy jsem si před zápasem ošlehal kopřivami a finále mně vyšlo super.

Olomouckého Jirku Drahoráda jsem porazil dvakrát šest dva.

No radost veliká, co mám povídat. První český mistr republiky v nejmladší seniorské kategorii, tehdy 45-50, otec souběžně v nejstarší.

Těch seniorských mistrů republiky bude jistě i do budoucna veliká řada, ale já byl první v nově vzniklé České republice v uvedeném roce 1993.

První cenou byl keramický telefon, prý asi v ceně kolem tří tisíc korun, ale důležitější bylo přece to prvenství.

Je třeba ovšem dodat, že můj otec vyhrál seniorské mistrovství republiky 6x!!!

Do Uherského Brodu jezdil dlouhá léta pan Marcel Niederle, syn proslulého etnografa Lubomíra Niederleho.

Pobýval ve Veletinách, ale téměř každý den zajížděl do našeho města. Vždyť to byl jen kousek.

Pan Marcel byl žákem Maxe Švabinského a svého času byl naším nejlepším sportovním karikaturistou.

S mým otcem byli velcí přátelé, a tak nebylo divu, že mému otci věnoval desítky nádherných karikatur, které zachycovaly mého otce ve sportu, ale i v běžném životě.

Některé z nich si o kousek dál dovoluji ukázat.

Pan Marcel byl v mládí i velmi dobrým tenistou. V pozdějším věku pak pravidelně chodil na pražskou Štvanici, kde se setkával se špičkami našeho tenisu.

Osobně se znal s Javorským, Kodešem a mnohými dalšími.

Znal se i se světovými tenisovými hvězdami, Laverem, Segurou a podobně. I jim věnoval jejich karikatury a dostával od nich oplátkou autogramy.

Tenis hrál, i když se mu věk blížil osmdesátce. Hrávali s mým otcem výlučně čtyřhru a bylo kouzelné se na oba „staříky“ dívat.

Na jejich radost a zaujetí ze hry, korektnost, úsměvy. Po hře se sešli i s jinými u nás doma, kde se hrálo, zpívalo, no rád vzpomínám.

Moje seniorská tenisová kariéra i nadále pokračovala.

O dva měsíce později po zisku titulu mistra republiky, jak už jsem dříve uvedl, jsem potvrdil své republikové prvenství na Masters v Písku.

Tam jsem měl také namále v předposledním utkání a to znovu s Drahorádem. Ve druhé sadě jsem měl 3 matchbaly, bylo už ale šero, neproměnil jsem je. Utkání pokračovalo až další den ráno.

Začátek opět špatný. Prohrával jsem v třetím setu 4:2, ale pak jsem udělal čtyři gamy za sebou a vyhrál.

V některých turnajích se dařilo víc, v některých méně. To potvrdí každý tenista.

Zápasy bývaly urputilé, ne vždy člověk unesl nervy.

Týkalo se to i soupeřů.

Naštěstí většina z nich byla korektní, nevzpomínám si, že by se nepodaly ruce po skončení zápasu.

Jedno veliké riziko však tenisté senioři i dnes podstupují.

Hrát v pravé poledne v třicetistupňovém vedru zápas, tam jde v pokročilém věku nejenom o zdraví, ale doslova o život.

Už několik seniorů na dvorcích dopadlo hodně špatně.

Nevzkřísili je!

Vzpomínám na Ježíška v Liberci, Sokola v Bystřici pod Hostýnem, ale i další.

Nikdo jistě nepochybuje, že pohyb v přiměřené míře prospívá zdraví. Jde pouze o to, kolik toho pohybu v životě máme a v jaké intenzitě.

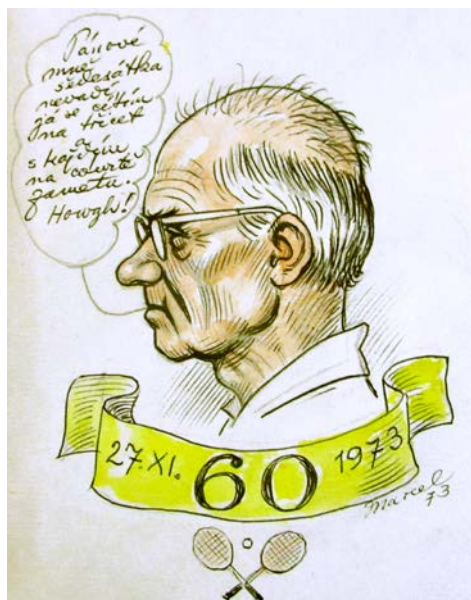
Obecně snad lze říct, že rekreační sport na našem „jidelníčku“ je víc jak vhodný, kdežto o závodním se to v plné míře říct rozhodně nedá.

A pokud si člověk nedá se soutěžním sportem pokoj i ve vyšším věku, tak je o problém zaděláno.

O co více bolí klouby a krátí se dech, o to více se člověk snaží zdolat ze všech sil svého soupeře.

V pozdějších letech i můj seniorský rozlet brzdila zranění, od tenisového loktu počínaje až po přetrženou achilovku v roce 1998.

A tady jsou ty karikatury od pana Marcela mému otci.

Úraz

Jak to s ní vlastně bylo?

Konkrétně na turnaji padesátníků v Ostravě.

Byl jsem nasazený jako jednička a v semifinále jsem narazil na tenistu z Chrudimi, tuším Svoboda se jmenoval, shodou okolností byl povoláním lékař.

Sice jsem ho několik týdnů předtím v Brně těsně porazil, ale tentokrát se mně proti němu herně příliš nedařilo.

Navíc ho pořád za plotem povzbuzovala jeho manželka a to nebylo vůči mně fér!

Neustále jsem tedy musel dotahovat náskok soupeře.

Prohrával jsem 4:5 v prvním setu a snažil se tento nepříznivý stav stůj co stůj zvrátit.

Připomínám, že panovalo úmorné červencové vedro a my hráli záhy po poledni. Nepršelo několik dnů, tenisový dvorec byl proto prašný a navíc trochu i foukalo, což tenistům prakticky vždy komplikuje život.

Únava mě postupně zmáhala víc a víc, v noci mně velice bolela hlava, nespál jsem, a ani černá káva před zápasem na tom nic nezměnila.

V jednu chvíli jsem byl soupeřovým zdařilým úderem míče zahrán do rohu dvorce, z něhož jsem se chtěl přirozeně vrátit zpět.

Prudce jsem se proto levou nohou odrazil a vzápětí uslyšel zvuk, jako kdyby někdo vystřelil z pistole anebo praskla velká větev.

Vzápětí jsem měl na končetině pocit ručníku, jako kdyby se trhal ručník, ano, i takový vjem jsem zaznamenal.

Současně jsem ucítil nad chodidlem prudkou bolest. Blesklo mně hlavou, zlomená noha. „Šel“ jsem k zemi a začal se po antuce instinktivně plazit.

Kdosi z diváků vykřikl „infarkt, lékaře, rychle!“ Ale já se plazil dál, a to asi lidé se srdeční příhodou nedělají.

Příběhlo několik lidí, ukazoval jsem jim do místa pod lýtkem. Mezi příchozími byl i můj soupeř, který, jak jsem již uvedl, byl lékařem.

Přikázal mně „Jarku, zkus vstát a stoupnout si na špičku chodidla!“ Postavil jsem se s oporou ostatních, vydávaje syčivé bolestné zvuky.

Ale postavit se na špičku? To nešlo ani náhodou, a proto jsem si vzápětí vyslechl rozsudek. Přetržená achilovka!

„To nic, felčáři ti to sešijí a budeš fit,“ snažil se mě kdosi uchlácholit. „Ještě vezmeš raketu do ruky, neboj se!“

Pak už jenom ale soucitné pohledy, přivolaná záchranka, vozík a odvoz do nemocnice Fifejdy, doprovázený máváním tenistů na rozloučenou.

Dost mně vadilo, že jsem se nesměl ani osprchovat.

Na jedné noze bych do sprch přece doskákal. A tak spát zpoceny z toho utkání bylo snad více nepříjemné jak ta přetržená achilovka.

Navíc byla sobota, že prý mě budou operovat až v pondělí, oznámili mně v nemocnici. Bylo mně to divné a je i dnes!

Ruptura achilovky je přece vážný úraz!

Požádal jsem druhý den o odvoz do nemocnice v Uherském Hradišti, je to přece jenom blíž mému bydlišti, ale tam měli v pondělí nějakou autonehodu, a tak jsem byl operován, tuším, až v úterý.

V uherskohradišské nemocnici jsem musel na roentgen.

O berli jsem tam odkulhal a byl snímkován. Opět, belhaje se, jsem se dopravil zpátky na lůžko.

Leč ve dveřích se objevila zdravotní sestra.

„Pane Slavíčku, musíte znovu na roentgen. Něco se nám na něm při vašem vyšetření pokazilo.“

Tedáá!

„Já se tady cítím jak po Černobylu,“ glosoval jsem událost.

Sestřička neodpověděla, otočila se a odešla.

Za chvíli se v našem pokoji objevil lékař. „Pane Slavíčku, od toho jsme tady my, co máme dělat a co nemáme. Jasně?“

„Pane doktore, pokud jste si všiml, jde o moje tělo,“ reagoval jsem na jeho slova.

„Něco o nadbytečné radiaci vím,“ dodal jsem.

Nakvašeně odešel.

Mám ale dojem, že mě tu nohu operoval.

To jsou ty paradoxy života.

Nic jsem při samotném operačním zákroku necítil. Měl jsem jenom „lumbálku“, a tak jsem s operátorem při jeho zákroku konverzoval...

Následovalo několikaměsíční nošení sádry až po třísla, po jejím sundání dlouhodobá rehabilitace na místní poliklinice.

Na druhé straně musím konstatovat, že mně v této nemocnici achilovku sešili dobře a kromě nepatrné ztuhlosti v operovaném místě jsem neměl s pohybem problém, takže jsem se po půl roce k milovanému tenisu opět vrátil

A ještě kuriozita na závěr. I když jsem si platil dlouhá léta úrazové pojištění, nebyl mně vyplacen ani haléř.

Operační zpráva totiž naznačovala degenerativní změny vaziva přetržené šlachy, a tudíž pojišťovna necítila povinnost plnění smlouvy.

Že by přece jenom operátér zaúřadoval?

Asi ne, to bych mu křivdil.

Později mne jeden ze známých lékařů naznačil, že jsem měl uvést jako příčinu úrazu náraz do sloupku tenisové sítě, že bych měl větší šanci u pojišťovny. Holt, co všechno by měl člověk vědět při jednání s našimi pojišťovnami!

Přes všechny tyto peripetie jsem byl mezi nejlepšími staršími tenisty v našem regionu veden až do svých šedesáti let, kdy moje padesátiletá kariéra zanechala na mých kloubech důsledky, které již nelze sebelepší léčbou odstranit.

Sehrál jsem přes tisíc utkání, asi stovku turnajů, zažil chvíle euforie, zklamání i úsměvných chvil.

Organismus stárne

A nyní zase vážně.

Po mnoha desítkách let nebylo divu, že tělo začalo vypovídat službu. Zprvu šlo jen zdánlivě nevinný tenisový loket.

Zná ho mnoho lidí, avšak hodně z nich se domnívá, že musí být svým vznikem bezpodmínečně spojen s krásným bílým sportem.

Ve většině případů asi ano, ale bolest v lokti provází i řadu jiných pohybových aktivit, ve kterých je loket fyzicky přetěžován.

Mimochodem, existuje i loket oštěpařský.

Tenisový loket se týká vnějšího loketního hrbolu, odborněji epikondylu, oštěpařský pak hrbolu vnitřního.

Já, jako tenista mám bohaté zkušenosti právě s tím tenisovým.

Měl jsem ho několikrát a pořádně mně znechucoval tenisové sezony a to jako naschvál právě zjara.

Člověk udělal úvodem sezony chybu.

Vyřítit se na tenisový dvorec sotva ledy odtály a hodiny poté bušit do míče, to je čirý nerozum.

Svalstvo v oblasti lokte přes zimu zlenivělo, no a pak po vícehodinové námaze začalo protestovat bolestí.

Po příchodu domů jsem si uvědomil, jak se věci mají.

Nálada na bodu mrazu.

Což o to, v klidu loket ani moc nebolel, ale když člověk chtěl pozvednout židli jednou rukou, bylo zle.

To jsem si musel pomoci rukou druhou.

Zprvu jsem si řekl, že by mohly zapůsobit lidové prostředky.

Tak jsem si koupil derivační, tedy kůži prokrvující mast, a potíral bo-lavé místo den za dnem.

Účinek téměř žádný.

Znalý přírody jsem spěchal k nejbližšímu příkopu a s námahou vyryl tmavý slizký kostivalový kořen.

Udělal jsem si z něho kašičku a přikládal ji pod igelitovou folii na bolestivé místo.

Bolest byla po několik dnech poněkud menší, ale hrát tenis, to ani náhodou.

No, tak nezbylo než se vypravit za ortopedem.

Dostal jsem od něho do patřičného místa léčebnou injekci s kortikoidem s tím, že druhou už dostat nemohu kvůli nebezpečí atrofie příslušné šlachy.

Pár dní byl pokoj, a pak znovu bolest.

Ortoped přispěchal s radou, ať vynechám sezonu, anebo nabídl chirurgické řešení, jak o tom píšu na jiném místě.

Rychle jsem po jeho doporučení vycouval ze dveří.

Loket jsem doma pevně stáhl a chodil hrát i s bolestí.

Na jednou z turnajů mně kdosi poradil údajně zázračný prostředek. Směs čpavkové vody, hořčice, křenu a já nevím čeho ještě.

Co by člověk neudělal, když je v nouzi.

Napatlal jsem si tuto směs na loket, přičemž následné pálení jsem považoval za prokrvující efekt a nevěnoval jsem tomu dále pozornost.

Po několika hodinách jsem ale pálivý pocit už nevydržel, obvaz sundal a následně se zhroutil viděného.

Puchýře, erytém, bolest.

Ale jak reklamovat takovou hloupost, to prostě nelze.

Po zhojení kůže jsem rezignoval.

Do tenisové rakety jsem si pořídil měkký výplet a odmítal hrát s novými, těžkými tenisovými míči.

Uvažoval jsem i o koupi rakety s větší plochou, tím by došlo ke zmírnění úderového tlaku.

Nic nepomohlo.

Vlastně ano, až zimní odpočinek.

V současnosti je moderní aplikovat na postižené místo rázovou vlnu, nejlepší však bude pořád prevence.

Námahu je třeba úvodem sezony dávkovat postupně a volit měkkí výplety, respektive nehrát s těžkými míči.

No jo, ale když na to přichází člověk až dodatečně...

Když mně tenisový loket nedovolil tu kterou sezónu naplno hrát, tak jsem se občas šel podívat na turnaj vyloženě amatérských tenistů do blízké vesnice.

Na druhé straně musím s plnou vážností sklánět hlavu před mnohem staršími tenisty, než jsem byl já.

Třeba před mým otcem, ale i před jedním devadesátníkem, nejstarším tenisovým veteránem na Slovensku.

Smekám klobouk

Otevřel jsem jedno ráno poštu a co nevidím?

Pozvánku na oslavu s nejstarším tenisovým veteránem na Slovensku, panem Alexandrem Kronbergerem, slavícím ten rok neuvěřitelných devadesát let.

Pana Alexandra jsem znal dlouhé roky.

Se svým otcem jsme jezdili celá devadesátá léta do Trenčína na turnaj veteránů, konaný v areálu „Na Novinách“, a už tehdy mně pan Alexander ve svých tehdy sedmdesáti letech imponoval nejenom svým velkým tenisovým uměním, ale i skromnou povahou a přátelstvím, které se hned tak v bílém sportu nevidí.

Byl velmi iniciativním organizátorem klání dříve narozených a bylo velmi příjemné se s ním setkávat.

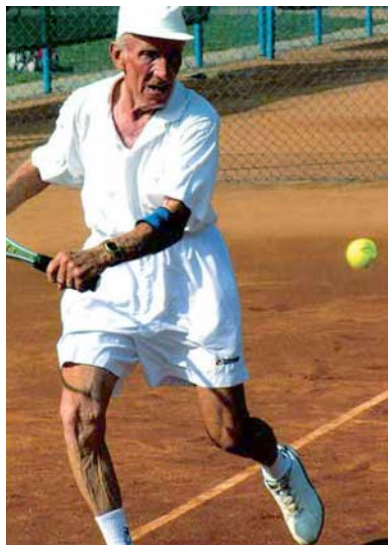
Takže jsem následující sobotu ani chvíli neváhal a vydal se autobusem z Uherského Brodu do krásného povážského kraje s perlou na řece Váhu – Trenčína.

Malebné zalesněné kopce kolem Drietomy mně připomněly moje dřívější spanilé jízdy k přátelům do tohoto krásného města.

A když autobus vyjel z hor do nivy řeky Váhu, nemohl jsem se vynadívát na působivou siluetu trenčanského hradu, jeho smělou konstrukci a celkové zasazení do přírodní scenérie Pováží.

Z autobusového nádraží to byl už jenom kousek na Ostrov s tenisovým dvorcem, kde jsem okamžitě rozpoznal v hloučku osob milou tvář pana Alexandra.

Objali jsme se a pustili do řeči, ve které jsem prokládal své slovácké nářečí se slovenštinou. Měli jsme si co vyprávět, několik posledních roků jsme se neviděli.

Ale pak se už ujala pana Alexandra trenčínská televize.

Odešla s ním na jeden z tenisových dvorců, kde předvedl oku kamery na svůj věk nesporně obdivuhodné tenisové umění.

„A řeknu vám, obdivujeme po právu Federery a Djokoviče, ale tito bezesporu vynikající světoví hráči zcela určitě ve svém vysokém věku, pokud se ho vůbec dožijí, nebudou hrát jako pan Alexandr ve své devadesátce.

O tom jsem plně přesvědčen!“

Já sám jsem pak byl vyzván, abych si následně s místním správcem dvorců pod dohledem kamery rovněž zahrál jeden set, ale to nebylo podstatné.

Byť jsem hrál tenis soutěžně celý život, připadal jsem si ve srovnání s panem Kronbergerem ve svých 66 letech jako učeďník, které se má od toho velikána pořad co učit.

Doufám, že televizní záběry pana Kronbergera neuvidí jenom obyvatelé Trenčína, ale snad ho budou sledovat diváci celého Slovenska.

Kdysi jsem ho náhodně uviděl v záběrech „Pošty pro teba“, ale i tam moderátorka pořadu vůči němu nešetřila slovy velikého uznání.

Zpovídal jsem pana Kronbergera pak ještě dodatečně, jaké má další hobby.

Říkal, že jeho velkou láskou je zahrada, kde s láskou pěstuje mnohé ovocné stromy a těší se z jejich úrody.

Kameramanka regionální trenčanské televize se mě ptala, jak se dosahuje tělesné i psychické vitality ve vyšším věku.

Odpověděl jsem jí za pana Kronbergera:

„Je třeba být v neustálém pohybu, pokud ještě tělo jakž takž slouží. A mít pozitivní myšlení, i když v dnešní době hospodářské recese to není zrovna jednoduché.“

Co říct závěrem?

Ani v nejmenším nelituji návštěvy Trenčína.

Vidět na vlastní oči toho vzácného člověka, to považuji za velkou, velkou pro mě odměnu.

Závidím vám ho, Trenčané!!! Takových obětavých a zároveň skromných lidí je mezi námi málo...

Paní Šafářová

Když už jsem měl možnost ve své kariéře hovořit s příbuznými našich nejlepších tenistů, napadlo mě, že bych mohl kontaktovat pan Šafářovou, babičku Lucky, která je momentálně naší trojkou.

Paní Šafářovou jsem znal z dob minulých.

Chodila hrát se svým manželem „deblíky“ na luhačovické dvorce, a jak jsem se na oba manžele díval, vedli si ve svém věku velmi dobře.

A tak jsem počátkem tohoto léta sjel do Luhačovic, jednak si zavzpomínat na dlouhá soutěžní léta na dvorcích tam strávená, jednak vyhledat již uvedenou paní Šafářovou.

Tenisové dvorce před polednem zely s přibývajícím teplotou prázdností, pouze na dvojce se snažil jeden trenér naučit sličnou dámu servis.

Ale jak jsem si všiml, moc se mu nedařilo.

No, a pak jsem se vydal přes kolonádu kolem cukráren a obrazové galerie k bydlíšti babičky slavné vnučky.

Nehledal jsem dlouho.

Kousek za krásnými luhačovickými vilami se přede mnou na chodníku objevila žena s kbelíčkem v ruce, vzhledem mně ji z dřívějšíka nápadně připomínající.

Byla to ona!

Znovu vzájemné seznámení proběhlo velmi rychle.

Obešli jsme bytovku, ve které paní bydlela, a usedli na lavičku na zahradní parcele. Pak už se paní Šafářová o sobě a vnučce rozhovořila.

Zprvu o sobě prozradila, že v mládí se rovněž intenzivně věnovala sportu, konkrétně běžeckému lyžování a přirozeně i tenisu, klasickému, ale i stolnímu.

Hlesl jsem:

„Tak to máte, paní Šafářová, geny v rodině.“

Souhlasně přikývla.

„Ale přejděme k Lucce, paní Šafářová,“ naléhal jsem.

„Tak jo,“ odpověděla.

„Lucinka už od dětských let tíhla ke sportu. Ráda běhala, máme to v rodině. Můj syn Milan, Lucčin otec, byl excelentním brněnským lyžařským běžcem.“

Přerušil jsem ji.

„No, tak proto mně to dalo tolik úsilí, abych ho před třiceti lety v tenisovém maratonu

v přeboru luhačovické Jednoty udolal.“

Paní se usmála a pokračovala.

„Lucka vyhrávala běžecké mládežnické závody, ale hrála i volejbal.

K tenisu ji ale otec nutil víc a víc.

Vlastně ona sama se tomuto sportu začala věnovat v nejvyšší možné míře. Brzy Brno trenérskou úrovní nestačilo, a tak začala s otcem vyjíždět trénovat do Rakouska.

A představte si, tam se jí věnovala i tehdejší tenisová hvězda Gráfová, ta už tenkrát v Luce poznala velký talent.

Lucčin táta v Rakousku trénoval, a dokonce jednu hraběcí rodinu.

Pak se vnučka vrátila do republiky a přes Přerov zakotvila v Prostějově.

Tam nedávno hrála exhibici s Pálou a zlínským Novákem.

Viděl jste to v televizi ne?

Co se týká trenérů, o jejím otci už jsem hovořila.

Do práce ji postupně převzali profesionální trenéři, ale abych pravdu řekla, ne vždy byla s nimi Lucka spokojena.

Často hleděli jenom na byznys.“

Pak jsme s paní Šafářovou hodnotili vlastnosti trenérů, jejich zaujetí pro klienty.

Probrali jsme i současné tenisové špičky, Berdycha a Štěpánka. Člověk se tak hodně dozvěděl ze zákulisí tenisu.

Paní Šafářová mě překvapila svou výtečnou pamětí a skromností, docela běžnými starostmi. Nešla ji tenkrát televize, vadily jí i přemnožené kočky na sousedově zahradě.

Tenis vozičkářů

Nemine dne, abychom se z tisku, rozhlasu i televize nedozvěděli o úspěších našich i světových tenistů.

Předvádějí svá kouzla před zraky tisíců nadšených diváků.

Potlesk po jejich zdařilých míčích nebere konce.

Hráči po vítězném zápasu poklekávají k zemi, líbají ji, pak vstávají s rukama nad hlavou vítězně vztyčenými.

Odpalují míček do hlediště, září štěstím.

Proč také ne, za jejich výkony stojí usilovná práce a cílevědomost.

Jsou však tisíce jiných hráčů a hráček, kteří tak vysokých met nedosahují. Musí se spokojit s několika diváky na městských nebo jen venkovských dvorcích.

Někdy hrají zcela osamoceně bez zájmu svého okolí.

Po zápasu se odeberou do šaten, dají si sprchu, pak v blízké hospůdce pivečko a odkráčejí do svých domovů.

Téměř nikdo o nich neví a možná oni o to ani moc nestojí.

Zcela ve stínu oslnivého tenisového světa, kde se točí až neúměrně velké peníze, stojí pak skupina tenistů - vozičkáři.

Úraz či vážná nemoc je postavily do role outsiderů bílého sportu. Avšak sportu, který měli a mají i nadále velice rádi.

Po osudových chvílích nezatrpkli a s velkou odhodlaností se vrátili k tomuto krásnému sportu.

Pravidla vozičkářů jsou jen mírně od klasických odlišná, tenisové potřeby mají stejné.

Jenom nohy už jim neslouží jako dříve.

Musel je nahradit vozík uzpůsobený pohybu po tenisovém dvorci.

Už jen pohyb s ním dopředu, případně do stran je uměním, kterému se musí hrající vozičkáři dlouho a dlouho učit.

A skloubit pohyb vozíku s tenisovou raketou je něčím ještě daleko obtížnějším, čeho zdaleka nedosáhne každý.

Chce to stovky, snad i tisíce hodin strávených na tenisovém dvorci, zkoušení si variant přiblížení se k míči, jeho optimální uhození a odeslání na soupeřovu stranu dvorce.

Tenis na vozíku je však kupodivu dynamický a divácky atraktivní sport, jehož principy se téměř neliší od „zdravého“ tenisu.

Hraje se na standardních tenisových dvorcích de facto dle pravidel klasického tenisu. Má však přece jenom určitá specifika.

Oproti klasickému tenisu může míč odskočit na soupeřově polovině dvakrát (tzv. dvojdropad), a to jednou do dvorce a podruhé i mimo něj.

Vozík je součástí těla hráče, a proto platí, že dotknul-li se míč vozíku nebo vozík sítě, znamená to ztrátu bodu.

Hráč, který se při hře zvedá ze sedačky, je také potrestán ztrátou bodu.

Utkání se hraje na dva vítězné sety do šesti gamů a k vítězství je třeba dosáhnout rozdílu dvou her.

Při stavu 6 : 6 se hraje zkrácená hra (tie-break) na sedm vítězných míčů.

Ti nejlepší pak mají touhu porovnat své umění s jedinci v soutěžních a turnajových kláních.

Divák musí obdivovat jejich zaujetí pro tento sport, harmonii pohybu a nezměrnou snahu získat vítězné body.

Ne, netleskají jim tisíce lidí jak zdravým hráčům ve Wimbledonu či na Roland Garros, netočí se v jejich soutěžích nemalé finanční obnosy, zato oni tím, jak umějí překonat nepřízeň osudu si zasluhují ocenění více jak ti slavní...

Legrace k tenisu patří

Dovolím si nyní trochu ironie.

Občas jsem se totiž uvolil dělat v gymnáziu, kde jsem celkem učil 37 let, vedoucího tenisového kroužku.

Přihlásilo se do něj přibližně 8 budoucích Federerů a Kvitových.

Přinesli si s sebou do první výukové hodiny rakety z konce minulého tisíciletí a míče snad ještě o něco starší.

U jedné z raket jsem zvažoval její historickou cenu, následně pak prodejní, která by ale rozhodně nebyla velká.

První, co jsem udělal, bylo to, že jsem studenty zaučoval napínat tenisovou síť, jelikož pákový mechanismus potřebný pro tento úkon je schopný při nesprávném použití redukovat počet zubů proveditele přibližně na polovinu.

Po napnutí sítě jsem účastníky kursu poprosil, aby mně ukázali, co dosud s tenisovou raketou umí.

To jsem neměl ale dělat, protože vzápětí jsem musel hledat ukryt mezi tělocvičným náradím, protože kolem mě letěly nejenom míče, ale i jedna z raket.

Shromáždil jsem raději viníky a počal je zasvěcovat do držení tenisové rakety a zaujmutí příslušných herních postojů.

Pokyvovali hlavou, že jako je jim to jasné. Bylo, ale jen bez míčů. S míči se předcházející nepřehledná situace znovu opakovala.

Prozradil jsem tedy mladíkům a mladícím v předpubertálním věku, že v raketě je výplet na to, aby jím bylo možno udeřit míč.

Znovu jsem dal povel ke hře.

Úderů bylo hned několik, registroval jsem dvě modřiny.

Mezitím po ochozu začalo přecházet několik mých kolegů, kteří se adeptům krásného sportu začali svými poznámkami posmívat, což od nich nebylo vůbec pěkné.

Poučil jsem tedy své bývalé spolupracovníky, že každý začátek je těžký, což by snad na sklonku svého života měli chápat.

Zakabonili se.

Opět jsem začal raději věnovat mládí. Slíbil jsem všem zúčastněným pochvalu za přehozený míč přes síť.

V následujících minutách jsem udělil 2 pochvaly a několik desítek výstrah.

Snížili jsme síť na polovinu, ale „hráčům“ tento můj ústupek příliš nepomohl.

Raději jsem povolal do hry další várku, a to proto, aby si první mohla ošetřit rány a dohledat míče po všech světových stranách.

Nově nastoupivší čtveřice si nevedla o moc lépe než první.

I mezi nimi litaly míče ve složitých trajektoriích, a to naprosto nepředvídatelně, takže jsem se spíše věnoval sebeobranným reflexům a resignoval na korigování hry jako takové.

Odvážně se mě zeptali, jestli mohou započít hru, že prý už umí gamy počítat. Nepočítali ale s mým zamítnutím návrhu, neboť čekat na jejich přehození míče přes síť, to bych si mohl odskočit rovnou na kávu.

Domníváje se, že musím jít trpícím příkladem, nastoupil jsem na palubovku a zaujal znovu ukázkový tenisový postoj, ve kterém jsem nějakou dobu strnule setrval.

Mladá kolegyně na ochozu měla ke mně nevhodnou poznámku v tom smyslu, aby mně ten postoj nezůstal natrvalo.

Jak ubohé...

Hodina se pomalu blížila ke svému konci, což jediné mě naplňovalo optimismem. Rázně jsem tedy výuku tenisu ukončil a vyzval přítomné k úklidu a následnému odchodu.

To se celkem dařilo, ale krátce poté mně začali účastníci „masakru“ vyhrožovat, že přijdou i příští týden, na kteroužto poznámku jsem zareagoval náznakem počínající mdloby. Ono učit geografii a biologii je přece jenom vděčnější.

Tam aspoň není člověk ohrožován na životě...

Podobně humorně na mě působil venkovský amatérský tenisový turnaj.

Jednalo se o tradiční Burčákový turnaj v Drslavicích.

Popisují ho následně opět s notnou dávkou humoru, neboť i takový krásný sport se dá brát s úsměvem.

Letošní na překvapení nadmíru bohatá tenisová sezona nám pomalu končí.

Máme již za sebou z Grand Slamu Australian Open, Rolland Garros v Paříži, tradiční Wimbledon i US Open.

Posledním významným kláním vynikajících tenistů tak zůstal už jenom „Burčákový“ turnaj čtyřher v Drslavicích za účasti 16 párů soutěžících, konaný v malebném tenisovém areálu v údolní nivě řeky Olšavy.

Do tohoto okouzujícího místa se každým rokem v polovině září sjíždějí tenisoři matadoři ze všech koutů této části slováckého kraje, a to nejenom s touhou po celkovém vítězství, ale řekněme si to upřímně, i s neskrývaným zájmem svlažit své rty známou slováckou opojnou tekutinou.

Jsou to všechno sportovci neurčitého, ale přece jenom vyššího věku, postavou spíše vyšší, někteří hubení, ale jiní zase svými drahými polovičkami slušně vykrmení.

Jde prostě o ty z nás, kteří se ani v této podmanivé roční době nedokáží vzdát své celoživotní lásky k bílému sportu a se železnou pravidelností se proto zákonitě objevují na dvorcích místního tenisového klubu.

Bílé tradiční oblečení tenistů je, jak víme, už dávno minulostí, a tak dnes vidíme na tělech těchto tenisových bohatýrů trenýrky rozmanitých barev a o něco později i zcela propocené tričky, zpravidla ve velikosti XXXL.

Oživením turnaje byla i účast jediné ženy, a to jak po stránce vzhledové, tak nesporně i výkonnostní.

Ale vraťme se k probíhajícímu tamějšímu dění!

Již letmý pohled do letošního turnajového pavouka zájemcům o tento sport napověděl, že nastávající boje budou jako vždy velmi urputné a žádná soutěžní dvojice nedá podle očekávání té naproti stojící nic zadarmo, natož za peníze.

A skutečně, již od časného drslavického sobotního rána byly slyšet ze zdejších antukových dvorců tvrdé údery, přičemž míče, pohybující se nad sítí v různých výškách a směrech, přiváděly svým letem k zoufalství obě protilehlé bojující strany.

Zvláštní nebezpečí pak hrozilo hráčům, pokud se oba debloví partneři sešli v jednu a tutéž chvíli u sítě.

Někteří hráči si rovněž čas od času takřka dětinsky stěžovali, že jim ve hře brání mezi sloupky napnutá tenisová síť, jako kdyby nevěděli, že „překážky jsou na to, aby se překonávaly!“

„Tak o co de?“ ptejme se!

Pravda, v technice hráčů se pochopitelně daly najít určité rezervy, problémy byly například s koordinací jejich pohybu, ale tyto malicherné nedostatky byly neustále kompenzovány obdivuhodným herním nasazením všech zúčastněných hráčů.

Míče byly na protější stranu dvorce odehrávány povětšinou výpletem rakety, jen příležitostně i tenisovými rámy, přičemž jejich obtížně předvídatelná dráha byla všemi přítomnými pozorně sledována, a to až do jejich konečného pádu.

Ve Wimbledonu mají pro kontrolu dopadu míče pouze jedno takzvané „jestrábí oko“, zde ho měli všichni, včetně některých diváků, kteří se spolu s hráči v případě potřeby vyjadřovali k míčem zasaženému místu.

Diskuze u sporných balonů byly však očekávaně korektní, jen vzácně padala na adresu vlastní i soupeřů hrubší slova, ale to tak nějak k dnešnímu vrcholovému sportu prostě patří.

Hráči byli motivováni k co nejlepšímu výkonu hned dvojmo, jednak byla jejich herní agresivita umocňována sem tam douškem zkvašeného moku, jednak z diváckého hlediště hlasitými a neocenitelnými radami diváků ve smyslu:

„Hrajte jim to mezi nohy, tam toho moc neumíja!“

Přes všechno výše citované, přes citelnou neúčast Berdycha a Štěpánka, kteří momentálně hrají daviscupové utkání s Argentinou, nikdo ani v nejmenším nepochyboval o tom, že turnaj měl mimořádně vysokou sportovní úroveň.

Svědčí o tom mimo jiné i to, že z oken kolem pravidelně projíždějícího železničního expresu Kunovice - Uherský Brod si mohli vyklánějící se cestující doslova hlavu obdivem vykroutit při pohledu na probíhající tenisové dění.

Vítězové jednotlivých utkání po jejich skončení doslova utápěli svůj zrak v slzách radosti, neboť mnohé jejich oko se zakalilo těmito i jinými okolnostmi, kdežto poražená dvojice se většinou jen zmožila na výroky:

„Šak příští rok si to rozdáme znovu a pak uvidíte, vy šašci!“

Pak už ale všichni odehraní svorně odešli do nedalekých sprch smýt ze sebe pot a antuku vodou, která mírně zaváněla po „prdlavce“, tedy sirovodíkem ze zdrojové blízké studny.

Nelze však než ocenit úsilí všech zúčastněných borců, přičemž mnozí z nich viditelně hráli s velkým sebezapřením, neboť měli ovázaná kolena i lokty, po skončení napínavé hry pak někteří i hlavu.

Podle předpokladu se však jen ti nejlepší probili turnajovým pavoukem až ke konečnému triumfu, po kterém mohli pozvednout s nádechem hrdosti dárkový koš nad hlavu, a to za bouřlivého aplausu a snad i oprávněné závisti kolemstojících.

Při neúčasti světových jedniček bratrů Bryanových a již zmíněných našich reprezentantů se stali vítězi turnaje domácí hráči Stanislav Zálešák a Dušan Švestka, kteří po celou dobu turnaje udivovali své okolí pestrrou hrou, a to jak od základní čáry, tak i od sítě.

Bohužel pro pracovní zaneprázdnění nemohli letos vítězům při závěrečném ceremoniálu pográtulovat královna Alžběta se svým manželem Philipem, dokonce ani princ Charles, protože ten zase v danou dobu zvažoval opětovnou návštěvu biologické čistírny vod v Hostětíně.

A tak alespoň starosta Drslavic, rovněž aktivní účastník turnaje a neprozřetelně v něm předčasně vyřazený, mohl se svojí ochrankou po skončení klání potřást vítězným borcům rukou a popřát jim šťastnou cestu domů, kterou k večeru obstaraly manželky a přítelkyně hráčů.

Ne vždy se však tito dočkali doma vděku, neboť slyšet u večere manželčin výrok:

„Kdybys šel ráno místo takové hry raděj s děckama kopat na pole erteple“ by nadějného hráče rozhodně nepotěšilo.

Ale i tak se jistě shodneme všichni v názoru, že sport je důležitou a nezbytnou součástí našeho pokročilého života.

Je třeba ho podporovat ve všech jeho formách a dávat jím tak příklad nastupující mladé generaci.

Opět k pousmání

Jak člověk stárl a stárl, zranění přibývala, takže jsem časem musel přejít na seniorský tenis menších turnajů.

Hodně jsem zajížděl do Bystřice pod Hostýnem, tam jsem většinou vyhrával.

Bohužel po jednom z utkání jsem přišel o „Lendlovku“, tehdy novou raketu. Neprozřetelně jsem ji nechal v průběhu finále v šatnách.

Černé ovce se najdou všude...

Co říct o bílém sportu obecně?

V málokterém sportu se dá provozovat aktivní činnost až do pozdního věku. Jedním z takových sportů je bezesporu tenis.

Po celé naší republice se konají desítky tenisových turnajů veteránů, které jsou přísně organizovány a kterých se účastní stovky tenistů v pokročilejším věku, zpravidla mezi 40 až 80 lety.

Vše se děje v kategoriích odstupňovaných po pěti letech.

Je opravdu poutavé pozorovat tyto postarší jedince, jak se zaujetím svádějí „kruté“ boje na antukových dvorcích, a snaží se i někdy v nepříznivých klimatických podmínkách dosáhnout co nejlepšího výsledku.

Jistě, tenis v jejich pojetí už značně ztratil na atraktivitě, je pomalejší, u mnohých soutěžících lze vysledovat i nestylový pohyb s raketou v ruce.

Nezřídka mají uvedení borci ovázaná kolena, lokty, přičemž na jejich obličejích je vidět, že se musí do značné míry přemáhat, aby doběhli míč a vrátili ho na protější stranu.

Pokud ale zvítězí, všechny útrapy jsou zapomenuty a jejich tvář zdobí úsměvy tak jako v mládí.

Velkou cenu veteránů tvořilo koncem minulého století asi tucet turnajů rozmístěných po celé republice, většinou ve velkých městech, Praze, Českých Budějovicích, Liberci, Olomouci atd.

Výjimkou co se týče velikosti města byla tenisová kláně v Uherském Hradišti.

Hráči se sem rádi sjížděli pro hezké prostředí u Moravy, sympatické diváky, schopné organizátory a společenské večerní akce, které jsou pro

Moravské Slovácko typické. Není tajemstvím, že vínečko, tanečky pro dříve narozené byly rovněž pro mnohé veterány velkým lákadlem.

Pravidelně jsem se účastnil tohoto turnaje i já s docela slušnými výsledky. V této souvislosti si vzpomínám na tehdejší úsměvnou příhodu.

V průběhu turnaje se mně dařilo a dospěl jsem do finále.

To se ale nemohlo uskutečnit, protože se v neděli odpoledne strhla velká průtrž mračen a dvorce doslova „plavaly“.

Přes velké úsilí správce dvorců nebyly provozuschopné a můj finálový soupeř z Brna mně navrhl, ať se losuje mincí o vítězství.

Odmítl jsem s protinávrhem, že v nastávajícím týdnu si zopakujeme toto utkání.

On však namítl, že nebude takovou dálku znovu cestovat do Uherského Hradiště. Měl jsem přijet do jeho města já.

Já se dopustil velké chyby a do Brna o dva dny později skutečně sjel.

V noci na ten den jsem špatně spal, snad jenom 3-4 hodiny.

A tak jsem velmi brzy ráno nastoupil do autobusu a snažil se v něm dospat spánkový deficit, což se mně v drncajícím autobusu vůbec nepodařilo.

V Brně, na poloprázdných dvorcích, mě soupeř za krásného jasného dne přivítal a vyšli jsme se „bít“.

Jelikož regule přikazují u finále rozhodčího, a ten nebyl k dispozici, soupeř navrhl pro tento účel svoji manželku.

Protestoval jsem, jak by mohla být manželka soupeře rozhodčím?

To by přece nemohlo být regulérní, ale po chvíli jsem rezignoval. Vždyť několik míčů ve prospěch mého soupeře nebude tak hrozné, říkal jsem si v duchu.

V utkání se mně zpočátku dařilo. Vyhrál jsem bez větších problémů první set, ostatně protivníka jsem dříve porážel.

Ale pak se začala herní karta pozvolna obracet. Zvedl se vítr, ten jsem při tenisu nikdy neměl rád, rovněž tak na mě dolehla únava z nevyspání.

Skóre se prostě měnilo v můj neprospěch, protihráč hrál stále lépe a lépe a já „nestíhal“.

Znovu jsem zahrál míč na soupeřovu stranu evidentně do autu, snad 5 cm mimo lajnu, což je poměrně dost.

V duchu jsem zaklel a šel k plotu sesbírat míče k další hře. Tu slyším za svými zády mně připsaný bod.

Překvapeně se otáčím.

Manželka soupeře však trvá na svém rozhodnutí. Ten vehementně protestuje, já se k němu svým názorem přidávám.

Marně.

Situace se ještě několikrát opakovala.

Kroutil jsem nechápavě hlavou. Ano, průběh utkání byl ovlivněn neobjektivní rozhodčí, ale v neprospěch jejího manžela!!!

Klání jsem nakonec prohrál ve třech setech.

U sítě jsme si podávali ruce, soupeř se usmíval, ale jeho kradmé pohledy na sestupující rozhodčí z empiru svědčily o mnohém.

Co říct závěrem?

Dějí se někdy věci proti všeobecnému očekávání. Asi měl vítěz turnaje ten den k obědu mírně připálený řízek.

Tenisovým reportérem

Tenis ve Zlíně má letitou tradici. Celá dlouhá desetiletí se příznivci tohoto bílého sportu scházeli na dvorcích u elektrárny.

Poměry tam byly na toto veliké město poměrně skromné.

Šatny, které dýchaly vůni tenisek a propocených triček, kumbálek správce, pana Nováka, opravujícího výplety, nevelká klubovna.

Současnost je zcela jiná.

Je to tenisový ráj východní Moravy.

Jinak totiž nelze nazvat 15 dvorců, dva mini dvorce, krytou halu, a to vše zasazené do zeleně na periferii Zlína.

Každoročně se v těchto dnech schází v tomto tenisu zaslíbeném koutě řada populárních osobností v rámci Tenisových dnů na Vršavě.

Včerejší páteční odpoledne bylo věnované mládeži, jednak jejímu zasvěcování do kouzel tohoto krásného sportu, ale i do vědomostních soutěží rozmanitého ražení včetně ukázek práce zlínské městské policie.

Bylo radostné a vděčné pozorovat ty naše malé caparty, údajně jich bylo na padesát, jak se ohání raketami a s jakou vervou se vrhají po každém míči.

Někteří s umem, jiní snad i trochu nešikovně, ale za čas to možná bude o něčem jiném.

Znovu tady třeba vyrostou takoví hráči, jako byli v minulosti Stojan, Švenda, Tlusták, Kalus, a především Jiří Novák, který proslavil nejenom zlínský, ale český tenis v celém světě.

Tuto sobotu se pak na těchto dvorcích sešli ti, kteří často soutěžně působí v jiných sportech, ale nedají na tenis dopustit.

Jednak šlo o trenéry, přítomni byli Z. Venera, B. Páník, F. Komňacký, ale i vynikající hokejisty, fotbalisty, případně herce, kteří dokázali do hry dát kromě svého zápalu i punc zábavy.

A tak v sobotní ráno jsem vážil cestu do krajského města. Hned o příchodu na dvorce jsem se sháněl po šéfovi tenisového klubu.

„Podívejte, tam jde náš prezident!“ kdosi mně ukazoval ke schodišti.

Srdce se ve mně zastavilo, ale to už jsem uviděl rozpražené ruce Milana Kaluse, dlouholetého předsedy tenisového oddílu a mého tenisového spoluhráče ze sedmdesátých let.

I já jsem se kdysi v kabinetu zeměpisu prohlásil za jeho prezidenta, avšak moje kolegyně, ten prostor tehdy se mnou sdílející, několik dnů se mnou nemluvila.

Holt, ženy!

S Milanem jsme si navzájem vyměnili několik komplimentů k době, kdy jsme reprezentovali tenisový klub, a pak se na několik minut zase rozešli.

Já se snažil mezitím identifikovat osobnosti zlínského hokeje a fotbalu. Bez pomoci Milana by se mně to ale nemohlo podařit.

Na místě samotném už postávala nebo posedávala celá řada tenisu chtivých hráčů spíše mladšího věku.

Prezident klubu, pan Mgr. Milan Kalus, po několika organizačních připomínkách několika větami soutěž zahájil a dal popud k losování 16 párů hráčů do čtyř herních skupin.

Před jejich nástupem na dvorce jsem využil krátké prodlevy a měl možnost si povykládat s otci slavných tenistů světového jména, panem Novákem a panem Berdychem starším.

Oba dva pánové na mě v hovoru zapůsobili jako velmi sympatičtí a skromní lidé.

S panem Berdychem jsem posléze ještě hovořil u tenisové stěny o jeho synovi, který v těchto dnech soutěží na dvorcích Roland Garros v Paříži.

„Dobrý den, jste, prosím, pan Berdych?“

„Ano,“ zazněla jeho stručná odpověď, přičemž několika kroky mně vyšel vstříc.

„Máte šikovného syna, dobře reprezentuje naši zemi,“ započal jsem rozhovor.

Usmál se.

„Ano, mám z něho radost.“

„Má velmi dobré nátlakové údery a vynikající servis,“ snažil jsem se pokračovat v dialogu.

„To je pravda, ale na síť zatím chodí dost nerad. Chybí mu jistá předvídavost,“ pravil.

Podivil jsem se v tu chvíli otevřenosti pana Berdycha.

Pak jsme spolu ocenili hru i další tenisové hvězdy – Štěpánka.

Přiznal jsem se, že jsem s jeho otcem hrál v osmdesátých letech vítězně na seniorském tenisovém turnaji ve Valašském Meziříčí.

Měl rovněž zlatou ruku jako jeho syn, ale povahově to byl šibal.

Pan Berdych se usmál a souhlasně pokýval hlavou.

„A pane Berdychu, vidím, že máte ovázaný loket.

Patrně tenisový, co?“

„Ano, zkoušel jsem u jeho léčby všechno možné, zatím bez úspěchu,“ konstatoval.

„A co tak do bolavého místa včelí bodnutí?“ navrhl jsem mu.

Opět se usmál.

„Těž by to šlo, ale člověk se bojí alergických reakcí.“

„Jestli dovolíte, pane Berdychu, dám Vám v tomto směru několik rad. Změkčete výplet, máte ho velmi tvrdý.

Neškodilo by ani zvětšení plochy rakety.

Do třetice, nehrajte s vlhkými, těžkými balony!“

Až jsem se divil své drzosti, že radím otci tenisového velikána. Ten ale vcelku moje rady akceptoval.

Pak jsme se už rozešli, na dvorcích totiž začínala utkání.

V nastávajícím klání čtyřher nebylo panu Berdychovi herně co vytknout. Na jeho stylu bylo vidět, že synovy rady nacházejí u něj živnou půdu.

Jinou zdejší veličinou byl známý herec Pavel Zedníček. Krátce před svým nastoupením na dvorec si stěžoval na bolavá záda.

Takové výmluvy ale samozřejmě dobře známe, nejde o nic nového. I Federer chce tímto způsobem v současné době mást své soupeře.

Pohyby pana Zedníčka, pravda, měly daleko k mrštnosti surikat, ale na druhé straně ta jeho buldočí povaha a snaha svými údery přikovat soupeře k základní čáře byly více jak obdivuhodné.

Zmínil jsem se o hokejistech.

Je veřejným tajemstvím, že hokej a tenis mají k sobě velice blízko.

Náprahy u těchto sportů jsou téměř totožné.

Není divu, že i v minulosti byli hokejisté i výbornými hráči tenisu. Lze vzpomenout třeba Drobného, Zábrodského a řadu jiných.

Takže, kdo by se domníval, že v těchto dnech uvidí na Vršavě jen nějakou napodobeninu tenisu, ten by se hluboce mýlil.

Všichni zúčastnění hráči bojovali s příkladnou zarputilostí, vynikali výborným pohybem po dvorci, kterým eliminovali případné stylové nedostatky.

Sem tam nějaké nevhodné slovo v zápalu boje přirozeně i padlo, bez výjimky sebekritické, aby následně bylo utlumeny okolní hustou vegetací.

I výroky k soupeřům typu:

„Hrajte mně to do forehandu, ten umím!“ byly morálně více jak příkladné.

Já však bohužel musel odejít ještě před závěrem turnaje.

Ale s vědomím, že tyto akce jsou milým a vítaným zpestřením sportovního života naší krajské metropole.

Jednoznačně plní svůj účel. Jména výherců nejsou až tak důležitá, neboť v těchto kláních vítězí všichni zúčastnění!

Pan Martin Berdych

Tenisový turnaj Východního Slovácka

Snad ještě lépe by s nadsázkou vyzněl název, Olympijské hry Východního Slovácka v tenisu. Jsou pořádané střídavě v obcích tohoto regionu.

Ano, bylo tomu tak i tuto sobotu.

V tento podmracený den se v tenisové oáze v obci Korytná sešli příznivci oblíbeného bílého sportu, aby zkřížili své „raketové meče“ v turnaji čtyřher.

Děti i dospělí, prostě všichni ti, kteří ve svém životě podlehli kouzlu tenisového míče. Ani z rána doznívající chlad je nemohl od jejich úmyslu a záliby odradit.

Všechny na místě činu přivítala hezká tenisová klubovna a tři dvorce, obklopené bujnou vegetací rozkvetlých hlohů a okolní zeleně.

Netrvalo dlouho a před klubovnou se shromáždilo několik desítek tenistů z pěti obcí východoslováckého regionu: z pořádající Korytné, Nivnice, Bánova, Suché Loze a Bystřice pod Lopeníkem.

Uvítací ceremoniál netrval dlouho.

Bylo v něm konstatováno, že do turnaje je přihlášeno 10 dvojic dětí, chlapců i děvčat, a 13 párů v kategorii dospělých.

Proslov organizátora turnaje byl zakončen upřímně míněným doporučením:

„Hlavně, milí přátelé, přežijte následná soutěžní klání ve zdraví!“

Nabízená stopečka ohnivé vody mezi dospělci pak zajistě prokrvila chladem ztuhlé svalstvo a mohlo se začít.

Dvorce se zaplnily hemžícím se mláďím i dříve narozenými, aby se následně do vzduchu vznesly první míče.

Hrálo se „taj brejkovým“ systémem, tedy do deseti získaných bodů v každém setu.

Rozhodčích nebylo třeba, po dobu svého pobytu jsem mezi hrajícími nezaregistroval jediný spor, jediný zvýšený hlas.

Vystupování amatérských sportovců při hře bylo vysoce korektní, a to i v případě, že se tomu kterému hráči herně nevedlo.

Obdobně sympaticky, snad až dojemně, pak vyznívaly za nepříznivého stavu i výkřiky z diváckých řad k hrajícím:

„Neva, kámoši, i dyž prohrajete, budeme vás mít rádi!“

Kéž by si takové postoje vzali za příklad i fanoušci našich národních týmů!

Ale k soutěži!

U malých „čiperů“ musel člověk obdivovat jejich zaujetí pro hru, tedy úsilí všemi možnými způsoby vrátit míč na stranu soupeřů.

Tomuto přání zjevně pomáhala i snaha opodál stojících rodičů, kteří očima doslova tlačili míče svých potomků přes síť.

Z kukadel dětí zase přímo číselo radost z pohybu, ze zisku každického bodu, který pak byl po zásluze odměněn potleskem přihlížejících.

A vidět ty malé vítěze, jak přebírají na konci turnaje poháry do svých rukou, to byl těžko popsateľný, velmi působivý pocit.

U dospělých bylo rovněž zřejmé úsilí „bít se do posledního dechu“, prezentované doslova „buldočím“ herním nasazením.

Případné stylové nedostatky hráči kompenzovali vynikajícím celodvorcovým pohybem i překvapující razancí úderů.

Když se v televizi díváme na Grand Slam, nejednou jsme unaveni herním stereotypem hráčů světové špičky.

Tedy na diváka únavně působícím „přepinkáváním“ míčů přes síť, jinak řečeno, malou invencí protagonistů tohoto světového turnaje.

V Korytné to tuto sobotu rozhodně neplatilo.

Drajvy i topspinové údery, loby, řezané údery, to všechno patřilo k herní výbavě soutěžících. Pestrost jejich hry byla až udivující.

Pečlivě si připravovali útok, aby pak ve vhodnou chvíli byli na síti coby dup. Tam hru dovednými voleji zakončovali tak, že byli někdy až sami překvapeni svým uměním.

V semifinále a finále pak byla přímo radost pohledět na tenisový um bojovníků. Několikrát jsem v duchu i slovy konstatoval, že by mnozí z nich jím uspěli i jako závodní hráči.

Radost z vítězství byla u nich přirozená a neokázalá. Nebylo možné jim mít pak za zlé třeba i výrok jednoho z nich“

„Lidi, já se snad štěstím ože!“

Někdo však musel být úplně tím nejlepším.

Pro tentokrát to byli mezi dospělými tenisté z Nivnice.

V těsném závěsu za nimi, tedy na druhém a třetím místě, zůstali Bánovjané. Pozoruhodné v tomto ohledu je, že v uvedené obci prý nemají ani tenisový dvorec.

Nebylo tedy divu, že při předávání pohárů bylo ze stran diváků slyšet: „Ať vám váš starosta za odměnu připraví kačenu do trúby a konečně umožní výstavbu tenisového stánku!“

Co na to říct?

„No, uvidíme, počkejme si!“

Po skončení turnaje jsem si vyjel nad obec s úmyslem pokochat se na Nových loukách nějakou kvetoucí orchidejí, stejně jako vloni.

Tentokrát jsem ale úspěšný v hledání této krásy nebyl.

Nevadí, vždyť jsem tu „sportovní orchidej“ našel krátce předtím.

Kde?

No přece na popisovaném tenisovém turnaji v Korytné.

Podobný ráz měly tenisové mixy v Bojkovicích

Mixy, tedy tenisové turnaje smíšených dvojic, tak nějak v posledních dobách téměř vymizely z našich tenisových dvorců.

Důvody jsou různé, nechci si jimi nyní zabývat.

Je však potěšující, že tato forma soutěžení se přece jenom udržela v podobě „rodinných“ turnajů v řadě našich slováckých obcí.

Nebylo tomu jinak i tuto sobotu na dvorcích Sokola Bojkovice.

Trochu jsem váhal, jestli mám v tento den dát přednost televiznímu přenosu ženského finále Wimbledonu, anebo amatérskému turnaji v Bojkovicích.

Zvítězil posledně jmenovaný pro svoji nenapodobitelnou sportovní atmosféru.

Před mnoha lety jsem v Bojkovicích rovněž hrával a našel tam řadu přátel. Tehdy tam byly k dispozici pouze dva dvorce, za nimi cosi jako hřiště na volejbal, tenisové zázemí pak nic moc.

Dnes je to v těchto místech úplně o něčem jiném. Mému oku po příchodu lahodily čtyři krásné antukové plochy, stejně jako vkusně vybavená klubovna.

Ale zpět mixům!

V uvedený den se v tenisovém areálu sešlo 9 smíšených dvojic, a to nejenom z Bojkovic.

Mezi účastníky nechyběli ani Broďané, Nivničané, Šumičané, tenisté z Újezdce, Nezdenic, Drslavic, jeden pár přispěchal i z Brna a Valašska.

Všichni byli už na první pohled nažhavení pro nastávající sportovní klání.

Nelze v této souvislosti opomenout ani půvab lidského elementu, konkrétně jinu; mám tím samozřejmě na mysli vzhled sympatických hráček.

S tenisovou raketou v ruce a ve stylovém oblečení jim to ještě před započetím vlastní soutěže velmi slušelo.

Kdo by si však mohl naivně myslet, že v příštích hodinách půjde jen o jistou formu společenské události, velice by se mýlil.

Schylovalo se k soutěžení dle zákonitě daných pravidel, konkrétně hrou na jeden set s případným tajbrejkovým vyústěním.

Bylo mou povinností fotoaparátem zachytit nejpoutavější okamžiky bojů o perníkové medaile, šampony na vlasy a omotávky na držadla tenisových raket.

Tedy ceny více jak motivující!

Přes oplocení se přirozeně fotit nedalo, a tak jsem pootevřel branku ke dvorcům, abych do nich mohl vstoupit.

Do očí mně v tu chvíli padla fotka na brance upevněná. Nespletl jsem si kategorii turnaje, blesko mně hlavou?

Nemá jít nakonec o soutěž nudistů?

Vzápětí jsem si uvědomil, že jde pouze o žert, a já se tak mohl naplno věnovat již probíhajícímu sportovnímu dění.

Následně pak mohl s povděkem konstatovat, že všechny soutěžící dvojice prokazovaly svou hrou nemalé tenisové umění.

Tenisové výměny byly hodnotné, nátlaková hra ze základní čáry i na síti příkladná, chování na úrovni, žádné spory o míče jsem nezaznamenal.

Očekával jsem však, že muži budou svými údery deptat protivníka, tedy jedince stejného pohlaví na protější straně dvorce, ale současně umožní herně vyniknout i své partnerce.

Do jisté míry gentlemansky i hráčce na protilehlé straně dvorce.

Toho ale nebylo vždy třeba!

Ke svému údivu, a to jsem už toho v tenisovém světě zažil hodně, ne-jednou vůdčí roli v zakončování tenisových výměn přebírala hráčka.

Opakovaně jsem slyšel při zvolna se snášejícím vysokém míči křiknutí některé z tenistek na své partnery:

„Nech mně ho, já jim to zabiju!“

Bylo zřejmé, že emancipace se stále více prosazuje i v tomto krásném sportovním odvětví. Ale to, že se všichni snažili o co nejlepší výkon, nemusím zvlášť zdůrazňovat.

A že se jim to v plné míře dařilo, o tom svědčilo nejenom vzájemné pleskání rukou po zdařilém míči, ale dokonce, jestli mě ovšem smysly nemámily, sem tam po získání veledůležitého bodu i sdílené letmé polibky...

Chce se mně věřit, že manželské.

Přihlízející se tak v průběhu jednotlivých zápasů stávali svědky festivalu ladných sportovních pohybů, početných úsměvů a působivého herního souznění.

Každá dvojice chtěla přirozeně zvítězit, ale na stupních vítězů mohla být pouze jedna z nich. Nebudu ji jmenovat, bylo by to neuctivé vůči snažení všech zúčastněných.

Je mně ctí konstatovat, že takové soutěže jsou nejenom vítaným zpestřením prázdninového období, ale i příležitostmi k navazování hodnotných přátelských vztahů.

A tak to přece má být!

Zápas rivalů

Jak jinak nazvat divizní tenisové utkání, které se uplynulou sobotu odehrávalo na uherskobrodských tenisových dvorcích.

Soupeření Uherského Brodu a Uherského Hradiště mívají svou tradiční atmosféru a to nejenom v bílém sportu.

Vzpomínám si, jak jsme již před desítkami let vyhlíželi z městského parku od vlaku blížící se kolektiv „Hradišťáků“.

Byli jsme totiž zvědaví, v jaké sestavě se dostavují, abychom podle tváří přicházejících mohli usuzovat na naše výsledkové vyhlídky.

Tentokrát tenisoví rivalové od řeky Moravy přijeli autem.

Po krátkém seznamovacím rituálu se dvorce zaplnily hráči a hráčkami, aby záhy poté nad tenisovými sítěmi „zasvištěly“ míče a tím započaly lité boje.

Byla radost shlížet na um tenisových nadějí i zkušených matadorů, pestrost jejich hry a místy až „buldočí“ sportovní zaujetí.

Hlavy diváků se sledováním hry střídavě pootáčely z jedné na druhou stranu.

Pochopitelně jsem držel palce Broďanům, ale po vydařeném úderu některého z Hradišťáků bylo třeba uznale zatleskat i jim.

Tak tomu bylo například při utkání mladé uherskohradištské naděje, Josefa Zapletala – „Pepina“ s našim Rostou Hasoněm.

Bylo až neuvěřitelné, jaké „smrtící“ údery hradištský hráč, jinak subtilní fyzické konstituce, dokázal vysílat na stranu soupeře.

A to pod dohledem nehrajícího kapitána družstva, no koho jiného, jak státního zástupce, pana Mgr. Tomáše Pindura, dříve i v současnosti excelentního tenisty.

Ten toho příliš za plotem nenamluvil, ono vlastně stačilo, když taktiku svěřence usměrňoval mimikou svých obličejových svalů.

Ale už jenom jeho přítomnost u dvorce musela být pro teenagera inspirující.

Postupně však musel poodcházet i k jiným svým „bojovníkům“, neboť i na ostatních courtech probíhala větší či menší tenisová dramata.

Oči diváků se tak stávaly svědky přehlídky celé škály tenisových úderů, od topospinových k řezaným, až po razantní voleje, servisy či smeče.

K vidění byly i ukázkové stopbaly, ty patrně odkoukané od naší rodící se tenisové hvězdy – Markéty Vondroušové.

Člověk si v jednu chvíli říkal, je vůbec možné zahrát ten či onen úder lépe? Existuje vůbec rozdíl mezi divizí a ligovými soutěžemi?

Nejspíše ano, a to v taktice, případně vyhraností na turnajích.

A jak dopadl celkový výsledek?

Divizními boji „otrkaní“ Hradišťáci měli přece jenom většinou herně navrch, neboť zvítězili 6:3, ale Broďané pro ně rozhodně nebyli snadným soupeřem.

Bojovali odhodlaně, se ctí!

Poprvé hrají divizní soutěž. Získávají tím nezbytné zkušenosti, které jistě zúročí při dalších sportovních kláních.

Rivalita mezi soupeřícími kolektivy zřejmá byla, taková ale ke sportu patří. Tenis, jak výše uvádím, se děl na úrovni.

My, coby diváci, zase byli obdařeni hezkým zážitkem.

A ten opravdu stál za to!

Tenisový příměstský tábor

Skončila školní výuka, jedněm starosti ubyly, konkrétně učitelům, jiným se zase navýšily. Co o prázdninách s potomky, kladl si otázku ne-jeden z rodičů.

Máme s nimi jít na koupaliště, dát je do táborů v přírodě, anebo se s nimi vydat na dovolenou?

Rozhodně ale bude třeba nedávat jim prostor k přílišnému vysedávání u počítačových her, daleko vhodnější by pro ně měl být pobyt v přírodě.

A nejlépe takový, který by se propojil s pohybem.

Sportovní kurz by mohl být jednou z variant možného řešení, a právě takového jsem byl v Uherském Brodě účasten.

Pod záštitou tělovýchovné organizace Sokol probíhal v dopoledních i odpoledních hodinách vícedenní tenisový příměstský tábor, který byl plně zabezpečen stravou i pitným režimem.

Jeho součástí byla i kondiční příprava, takže poskoky a dřepy se staly běžným doplňkem vlastní tenisové výuky.

Další jsem pak viděl na vlastní oči.

Na dvou antukových dvorcích se to ve čtvrtčním dopoledni maličký-mi adepty tenisového umění jenom hemžilo.

V ruce třímali rakety, které byly jen o málo menší než jejich těla. Využil jsem krátké výukové prodlevy a položil pár otázek jednomu z trenérů.

„V jakém věkovém rozpětí jsou vaši svěřenci?“

„No, mají většinou kolem šesti let, ale jsou mezi nimi i o něco málo starší. Jak kluci, tak i děvčátka.“

„A kolik jich zde máte celkem?“

„Sedmnáct,“ zněla odpověď mladého trenéra, mimochodem úspěš-ného závodního hráče Uherského Brodu.

Jen o kousek dál se tenisové drobotině věnoval další trenér, mně rov-něž důvěrně známý. Vždyť jsem ho na gymplu ještě poměrně nedávno učil.

Nyní je prvoligovým hráčem zlínského oddílu.

Dalí jsme spolu jen několik málo slov, já pak poodešel do rohu teniso-vého dvorce, abych mohl sledovat probíhající dění.

Děti se učily základům bílého sportu údery přes malou síť. Pozorně naslouchaly pokynům trenéra a na slovo se jimi řídily.

„Zaujměte základní postoj!“ často znělo z trenérových úst.

„Dobře. A nyní pořádně dozadu napřáhněte ruku a švihem udeřte do míče! Neustále ho sledujte! Výborně! A nyní pozor!“

Trenér se následně snažil zpestřit výuku hrou, úspěšnější v ní jednotlivými koly pokračovali, ti méně šťastní na kratičkou chvíli ze hry vypadávali a odbíhali se osvěžit k lavičce minerálkou.

Prvky výuky se nestále obměňovaly a byly neustále doprovázeny pohybovými ukázkami trenérů.

Malí se je s vyšpulenými rty snažili napodobovat, jen co se dalo.

Každý začátek bývá těžký, nejinak tomu bylo v ten den. Jednou bylo mládí pochváleno, jindy s citem opravováno.

Všichni mladí tenisté se po provedených úderech rychle „kolečkem“ vraceli do výchozích pozic se snahou úderově uspět co nejlépe.

Ti, co nebyli momentálně na řadě, během sbírali rozkutálené žluté míče a ukládali je do koše poblíž trenéra.

Všude bylo rušno jako ve včelím úlu.

Pěkný to byl pohled na naše nejmenší. A to jeden z účelů výchovy mladých, připoutat je k činnostem, které se stanou obohacením jejich života.

Pravděpodobně se z nich budoucí Federerové nebo Kvitové nestanou, ale je téměř jisté, že se budou tohoto krásného sportu držet i v dospělosti.

Otci Petry Kvitové jsem zase poslal následující báseň. Poděkoval a slíbil, že jí básničku pošle.

*Sobotou dvě dívky na tenisový dvorec vkročily,
by spolu v tenisovém umu síly své změřily.
Sibiřská kráska na jedné straně centr dvorce,
nastoupila coby rekyně proti české holce.*

*A již tvrdé údery z obou stran prudce sviští,
kdo stane se Wimbledonu vítězkou příští?
Za žlutými míči se hlavy diváků otáčejí,
dotecky strun slávy areálem zvučně znějí.*

*Naše hráčka prevelikému tlaku odolává,
zadarmo však Márii vskutku nic nedává,
svým servisem vymetá dvorce rohy,
nepomáhají ruské krásce bystré nohy.*

*Petry backhand je pro soupeřku smrtelný,
ale i forehand má neskutečně pekelný.
Diváci právem nešetří obdivným potleskem,
vše dřívější bylo pro oko jen slabým odleskem.*

*Kdo sledoval toho dne na zeleném pažitu dění,
každý musel pociťovat srdce zápalu chvění.
Drželi jsme naši Petře všechny své palce,
viděné se nápadně podobalo dívčí válce.*

*Petra kráčela k vítězství míč za míčem,
diváci nejednou pozvedli oči údivem,
v sadě druhé sice jednu slabší chvíli měla,
však k titulu krok za krokem dál již špěla.*

*V závěru gamů úžasná podívaná vrcholila,
zajisté již obě děvčata i s únavou zápolila.
Duel zakončila Petra brilantním tvrdým esem,
pak prodírala se, šťastná, potlesku lesem.*

*Tisíce diváků vzápětí k její poctě povstalo,
kouzlo tenisové básně chrámem doznělo.
Ten den vlast naši proslavilo její umění,
s talířem nad hlavou, je tenisu antickou bohyní.*

Tenisová exhibice

Málem jsem o ni přišel.

Naštěstí jsem si všiml na informačním panelu Slováckého deníku informaci o benefičním tenisovém turnaji ve Starém Městě za účasti bývalých českých profesionálních tenistů, který se měl uskutečnit v sobotním odpolední.

A tak jsem se na dané místo vydal.

Kdo by nechtěl na vlastní oči vidět wimbledonského vítěze, že ano?

Jeden z tenistů, Leoš Friedl, totiž v roce 2001 vyhrál v Londýně se Slovenkou Danielou Hantuchovou smíšenou čtyřhru.

Kromě něj se měl na exhibici představit i bývalý člen elitní světové padesátky Michal Tabara, jenž si ve dvouhře zahrál dvakrát třetí kolo na grandslamu.

Tuto dvojici měl doplnit i další tenisový matador Tomáš Cibulec a jednička tenisového Slovácka Tomáš Pindur.

Prvně jmenovaný se však omluvil, a tak ho herně nahradil šéftrenér úspěšné Tenisové akademie Jan Svoboda.

Nemělo však jít pouze o čtyřhru, program byl mnohem obsažnější, neboť se v něm počítalo i s herním zapojením mladých a nadějných tenistů.

Ale pěkně popořádku!

Když jsem vešel do úhledného areálu Tenisové akademie, ihned mně padla do oka čtveřice sportovní veřejnosti známých tenistů.

Tak trochu ležérně usazených v pohodlných křesílkách a s úsměvy ve tvářích.

Bylo hned na první pohled zřejmé, že se dobře znají a jsou kamarády.

Jedno místo u kulatého stolku bylo volné, a tak jsem hned využil situace a postupně se zapojil do probíhající diskuze.

Bylo mně dopřáno dozvědět se mnohé ze zákulisí regionálního, ale i světového tenisu. A nebylo divu, vždyť se jednalo i o hráče, kteří okusili i Davisův či Grand slam.

Občas jsem i já přispěl několika informacemi troškou do mlýna, ale moudřejší bylo vstřebávat vyprávění „profíků“.

Exhibice měla vypuknout kolem třinácté hodiny, ale co čert nechtěl, obloha se zakabonila šedí a následně se spustil drobný déšť.

Obecenstvo se uchýlilo do klubovny anebo pod stánky a s kávou u rtů netrpělivě vyčkávalo změny povětrnosti.

Nebesa se asi po hodině přece jenom umoudřila, a tak tenisové klání mohlo začít. Ještě před ním nám, divákům, byli na pódiu představeni aktéři následujících dějů.

Ale to už dvorec č. 1 nedočkavě čekal na protagonisty sportovního svátku.

Ti se krátce rozehráli a exhibice ve zkrácených hrách započala. Ač celoživotní soutěžní tenista, to, co jsem na antuce viděl, mě mile překvapilo.

Tenis, to totiž není jenom krásný sport, to je umělecké odvětví. Je až neuvěřitelné, co všechno se dá s míči vymyslet.

Není vyloučeno, že i ony samy se divily, do jakých pohybových kreací je mistři bílého sportu dokázali uvádět.

Leoš Friedl udivoval diváky, ale nejednou i soupeře, razantními a přesnými údery, Michal Tabara na síti zase kouzlil jemnými tenisovými finesami v podobě umných stopbalů a lobů.

Tenisovou „muziku“ pak spolehlivě dotvářeli skvěle servírující Tomáš Pindur a s přehledem hrající Jan Svoboda.

Obdivuhodná byla obratnost všech hráčů a zejména jejich herní vynalézavost. Jejich mnohaletá turnajová praxe byla očividná.

Takže, bylo se na co koukat a často i zatleskat.

Po skončení čtyřhry se do hry zapojilo i tenisové mládí. Na každé straně dvorce si „dospělák“ k sobě přivzal mladíčka, tak kolem třinácti, čtrnácti let.

Byla to jakási obdoba mixu.

Ale kdo by čekal nějaké ohledy na toto mládí v nastávajícím boji, ten by se hodně mýlil.

Byly i okamžiky, kdy turnaji protřelý hráč na protější straně dvorce jen bezmocně kroutil hlavou, když kolem něho zasvištěl míč vyslaný kadetem.

Dalším bodem programu bylo předvádění tenisové školy, respektive školky. Mohli jsme sledovat, jak se mají trénovat úplně ti nejmenší, tak šesti, sedmiletí caparti.

Na dvorcích to místy vypadalo jako na tenisovém mraveništi.

Pobíhalo se, kličkovalo, přičemž byla více jak zjevná snaha těch nejmenších vracet přes síť míče svým tenisovým vzorům.

Mladí adepti tenisu se činili jako o život. No, kdy se jim dostane možnost „pinkat“ s tenisovými velikány, pravda?

Takže přes nepřízeň počasí jsme všichni kolem dvorců prožili krásné sobotní odpoledne, plné zážitků, ale i ponaučení.

V Tenisové akademii Staré Město tedy vědí, jak a čím upoutat mládež, takže mají o tenisový dorost velmi dobře postaráno.

Nástupců Berdychů, Štěpánků, Tabarů, Friedlů je evidentně potřeba, třeba se časem zadaří!

Musíme věřit!

Tenisová zamyšlení

Tenisu jsem vděčen za mnohé, je to nádherný sport, byť poněkud jednostranně zatěžující organismus, což by mladí měli vzít na vědomí a provádět rehabilitaci po každém zápasu.

Je to náročný sport po finanční stránce, zejména pak v dnešní době.

My jsme hrávali celá desetiletí s dřevěnými raketami, pravda s pravými strunami, které jsme poctivě po každém utkání impregnovali proti dešti a na zimu olejovali.

Rámy raket často praskaly a my je drátky a šroubky uváděli do přijatelného stavu. Prasklá struna se samozřejmě rovněž opravovala a výplet fungoval dál.

V lepším případě to byly struny střívkové, ale ty byly velice drahé. Takže se většinou hrálo se strunami silonovými.

Opravářské potřeby byly více jak jednoduché, dvě šídla, nůžky, kleštičky, namotávací válec.

Na sobě jsme mívali oblečení pestré, pouze na turnajích bývalo více vyžadované oblečení bílé.

Na nohou tenisky, jak jinak. Tehdy ještě speciální tenisová obuv nebyla. Hrál se na antuce, umělé povrchy přišly až mnohem později.

Když hodně zapršelo a my byli nedočkaví pro hru, tak jsme přebytečnou vodu odstraňovali hadry, později molitanem. Nejednou jsme v antuce dělali díry, jen aby voda rychleji vsakovala.

Na jednu turnaji, tuším ve Vsetíně, se vysušoval dvorec dokonce menším množstvím zapáleného benzínu.

Herní plochu dnes ohraničují umělé lajny.

Na ty jsem si těžko zvykal, vlastně nezvykl nikdy.

Stýskalo se mně po původních, sypaných lajnách, které se nanášely lajnovačkou. Když chyběla hlinka, tak se někdy použilo kde co, jen aby byl ten prášek bílý.

Hráli jsme s míči, Optimity, tuším jich bylo v krabici šest.

Pokud takový míč opustil dvorec, tak jsme ho na rozdíl ode dneška šli do parku hledat. Dnes se mladí neobtěžují.

Co se týče občerstvení, kdepak dnešní bufety, bohatě nápoji zásobené. Pili jsme vodu z hadice, hodně zapáchající po gumě.

Takové to bylo, ale byli jsme spokojení.

Jací jsme byli svých chováním?

O moc lepší než dnešní mládež ne, to přiznávám. I my jsme házeli do plotu raketami a neslušně se vyjadřovali, ale veřejnost na nás hleděla daleko kritičtěji.

Padaly důtky, a tvrdé!

Dnes je nevhodné chování mladistvého spíše důvodem pro rozveselení přihlížejících, včetně funkcionářů, a to je neodpustitelná chyba!

Možnosti dnešního mládí jsou nesrovnatelné s minulostí.

Oddíl dotuje činnost závodního družstva, mladí hrají s raketami velmi drahými, kvalitních míčů je vidět na dvorcích přímo nadbytek.

Mladí hráči mají trenéry, ať už amatérského založení, nebo dokonce profesionály. Jejich kvalitu dokáží posoudit, ale na těchto řádcích by to nebylo korektní.

Tréninková morálka těchto mladých je různá. Pokud si osvojí možnost kariérního růstu, pak trénují se zaujetím, a to je pochopitelně vítané.

Bohužel, zažil jsem na brodských dvorcích i řadu velmi dobrých hráčů, kteří se nechali odradit nezbytnými porážkami, postupně omezovali svoji tréninkovou píli a upadali do průměru, nebo dokonce zanechávali tenisu vůbec.

Je to velká škoda.

Snad je to chyba i jejich rodičů, kteří očekávali výsledky v dohledné budoucnosti a viděli své potomky již brzy „mistry světa“.

Měli by raději trpělivě své děti vést k pravidelnosti v tenisové přípravě a povzbuzovat je i při případných neúspěších.

Vzpomínám si, že my jsme ve své době neustále hráli „žebříčky“. Dnes jsou v oddílech spíše výjimkou.

Snažili jsme se jezdit po turnajích, jejich nabídka byla ovšem nesrovnatelně menší jako dnes.

Ale i tak se mně zdá, že se mladí konkurenčním bojům na turnajích spíše vyhýbají, stačí jim, když jsou mezi nejlepšími doma.

Ano, samozřejmě vím, že tady hrají roli i velké finanční náklady při výjezdu na turnaje.

Ovšem kdo chce být mistrem, měl by po turnajích jezdit.

Hrát s jedním nebo dvěma partnery na domácích dvorcích, to nestačí.

Hráč si neosvojí tenisovou rozmanitost a zejména fyzickou odolnost a doplácí na to při ojedinělých turnajích, kterých se účastní.

Velkou a nezastupitelnou roli hraje i v tomto případě tenisový management. Brodský po materiální stránce udělal velice mnoho.

Dvorce jsou solidně udržované, i když v minulosti jsme se jako mladí na nich dost napracovali, a o to si těchto dvorců více vážili!

To, že mladí přicházejí už k hotovému bez vlastního přičinění, je na pováženou

Po stránce herní by se našly rezervy.

A to i ve výchově mladých tenistů.

Mluvil jsem nedávno se současným brodským správcem dvorců. On též může srovnávat co bylo, s tím co momentálně je.

Postěžoval si na nedostatek mladých na dvorcích, ale to je jistě celorepublikový problém.

Mladým se už nechce podstupovat velká dřina, která by je mohla dovést k tenisovým vavřínům.

Mnozí sice začínají pod dohledem trenéra své první tenisové krůčky, ale zanedlouho toho nechávají.

Ani samotní trenéři nejsou bez viny. Mnozí se spokojují jen s pokyny od laviček, často pak nemají profesionální úroveň.

V Uherském Brodě se momentálně hraje dobrý tenis.

Dospělí postoupili do první A třídy, ale za nimi je výkonnostní meze.

Možná, že někdo se pokusí předcházející moje slova převést kriticky na moji osobu. Jistě, mohl jsem zde v mladších letech i já více trenérsky působit.

Je ovšem otázka, v jaké atmosféře?

Měl jsem na trénování četné nabídky, ale ne všechny byly férové. Moje neochota vést pouze vybrané jedince funkcionářů mně byla proti vůli.

A jaká je budoucnost seniorského tenisu?

Je ve hvězdách.

Jistě, bude se i nadále hrát a bude to dobrý tenis, ale pokud by to měl být tenis nejvyšší kvality, obávám se, že se stoupajícími finančními náklady bude zájem o tyto turnaje menší. Před dvaceti lety se běžně našlo v seniorských kategoriích v pavoucích 32 hráčů, dnes, jak pročítám stránky senior tenisu, tak je tomu u některých turnajů většinou sotva polovic.

Takže závěrem chci jen konstatovat, že v tenisu bude vždy záležet nejenom na hráčích, ale především na poctivých a slušných funkcionářích, kteří budou podporovat klasický i veteránský tenis bez ohledu na změněné finanční poměry.

Naše idoly

Každý tenista je má, jsem o tom přesvědčen. Samozřejmě jiné jsou v mládí, jiné v dospělosti, a zase jiné ve starším věku.

Vzpomínám si, jak jsem jako tehdejší tenisový žák jezdíval jsem do Luhačovic se dívat na Galeův pohár.

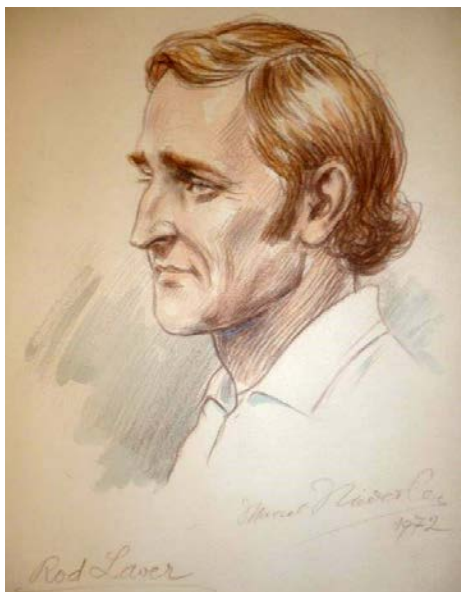
Dvorce byly olemovány zelenými plachtami před těmi, kteří nechtěli utratit nějakou tu korunu za podívanou.

Kromě něho tam ovšem byly pořádány i turnaje dospělých.

My jako kluci jsme se tlačili na výhledovém místě u zábradlí poblíž pramene Otovky, abychom viděli Širokého, Krajčíka, Zábrodského, a především Javorského s jeho celodvorcovým tenisem. Dlouhé kalhoty, pestrost úderů, tak na nás tehdejší tenisová špička působila.

Jaroslav Drobný hrál v zahraničí.

V tisku jsme sledovali a obdivovali výkony světových tenisových velikánů, Roda Lavera, Kena Rosewalla a dalších vynikajících hráčů. Byli pro nás nedostižnými vzory.

Rod Laver

Rod Laver byl postavy malé, ale jeho hra byla velmi účelná.

Kdysi jsem se dočetl, že ke zpevnění zápěstí den co den celé hodiny mačkal tenisový míč. No, a potom aby neměl takovou jistotu při hře na síti.

Rosewall zase udivoval nesporným talentem, ladnými pohyby, i když mu právě Rod Laver bránil v zisku nejcennějších trofejí.

Četli jsme i o nevysokém Pancho Segurovi, Pancho Gonzalesovi, Roy Emersonovi a mnohých jiných.

Vidět je na vlastní oči však nebylo možné.

Už také proto, že televize ještě neexistovala a tak se člověk musel často spokojit pouze s tiskovými zprávami.

V šedesátých letech navíc probíhaly spory mezi profesionálním a amatérským tenisem. Nejednou vyústily v absenci těch nejlepších na vrcholných tenisových setkáních.

Nechci snižovat umění Jana Kodeše, ale jeho wimbledonský titul byl bez přítomnosti těch nejlepších hráčů světa toho důkazem.

A i tak bylo jeho vítězství nad Taylorem a ve finále nad Metrevelim velmi cenné. Byl tenisovým dřičem a příkladným bojovníkem.

Nedal nikomu ve hře míč zadarmo.

Trochu však v mých očích významově poklesl, když jsem ho jednou zastihl v brněnských Lužánkách při tréninku s dalším davisicapovým hráčem Kukalem.

Slovní výrazy obou hráčů při nezdařených úderech se nedají publikovat, na jedné straně vyznívaly lidsky, na druhé byly více jak zahanbující.

Kodešovi u nás herně sekundoval Jiří Hřebec s vlající hřívou vlasů. Byl to bouřlivák, ale opět člověk s kouzelnou rukou.

Jeho výkony proti Australanům Stollemu a Newcombovi při Davis Cupu vešly do dějin.

Ve světovém tenisu tehdy figurovala celá řada dalších hráčů s rozmanitými herními styly.

Od celodvorcového tenisu se však začalo na čas ustupovat.

Příkladem této strategie byl právě John Newcombe.

Po svém servisu se řítíl na síť, kde býval více jak úspěšný.

Ale tou dobou už začaly opanovávat tenisové dvorce hvězdy typu Lendl, McEnroea, Borga, živelného Tiriaca i Nastaseho, později Borise Beckera a Samprase, samozřejmě pak Agassiho.

Opět to byli tenisoví umělci, ale každý z nich herním stylem i povahou jiný.

Udivovala železná vůle Lendlův, hbitost a vytríbenost topspinových úderů Borgových, divokost až nezvládnutelnost Nastaseho.

Nezapomenutelný byl atleticky stavěný Boris Becker s rybičkami u sítě, Sampresův herní styl se zase navracel k hernímu pojetí Newcomba.

To tedy byly naše idoly.

I u žen se bylo celá desetiletí na co dívat:

Dnešním mladým už moc neříkají jména Goolagongové, Chris Evertové, Sabatiniové, Jeny Kingové, snad trochu více mají ponětí o Steffi Grafově a především Martiny Navrátilové.

Ta hrála svým způsobem mužský tenis, tedy více byla viděna u sítě než u zadní čáry. A právě uvedeným způsobem hry v ženském žebříčku dlouhá léta dominovala.

Všechno se ale tak nějak v tenisovém světě zrychluje, po pár letech nastupují nové a nové hvězdy, staré upadají do zapomnění.

Kdo si dnes vzpomene na Riose, Vilandera, Edberga, Selešovou a jiné?

Málokdo, mladí určitě ne.

V současné době, kdy už člověk má hodně desítek let za sebou, se dívám na tenisové dění poněkud odlišněji.

Něco se mně líbí, něco ne.

Všeobjímající byznys ovládl tenisové dění k jeho škodě, peníze v něm hrají až příliš velkou roli.

I samotný tenis je zcela jiný.

Titul nejlepšího mužského tenisty všech dob se v současnosti připisuje dvěma famózním sportovcům, Švýcaru Rogeru Federerovi a legendě australského tenisu, Rodu Laverovi.

Posoudit, kdo z nich byl lepší, není dost dobře možné, hlavně s ohledem na odlišnou éru, ve které excelovali.

Snad nejlépe vystihují současný tenis slova Roda Lavera.

V All England Clubu vysedává v královské lóži za základní čarou na centrkurtu. Prý už se v duchu s raketou po dvorci s tenisty neprohání.

Jeho názory dávám k dobru:

„Strašně rád se pořád na tenis dívám.

S většími hlavami raket šla kvalita tenisu neskutečně nahoru. I samotné dvorce a jejich povrchy jsou jiné.

Je úžasné sledovat Federera, Murrayho a všechny ty ostatní hochy. Je to krásný pocit,“ usmívá se.

Idol několika generací tenistů, který ve své době nevynechal jedinou příležitost k útoku, si prý nedokáže představit Federera s Djokovičem, jak by se asi v šedesátých letech oháněli dřevěnou raketou.

S dřevěnou raketou se člověk učil jiný tenis, hrál v podstatě jiný sport!

S kovovými a karbonovými rámy si najednou hráči mohli víc dovolit, nedělalo jim najednou problémy míček narotovat. Přírodní talent jako Federer se s novými raketami mohl naplno rozvinout.“

Rod Laver dokázal něco, co Roger Federer předvést ani teoreticky nemohl - vyhrál 4 grandslamové turnaje během jediného kalendářního roku a to hned dvakrát, v rozpětí sedmi let; poprvé jako amatér a podruhé coby profesionál.

Zatímco Roger Federer zatím tenisem vydělal 71 milionů dolarů, Rod Laver se po tisícovkách dopracoval k sumě milion pět set tisíc.

Dále pokračuje: „Tenis nyní vyznačuje úplně jinou image.

Ve sportu je teď tolik sponzorů!

Finanční svět tenis zcela navždy změnil.

To nejsou jen rakety a míče.

Podívejte se na celé areály!

Vezměte si, jak se změnil Wimbledon od doby, kdy jsem tu hrával. Zatahovací střecha, zázemí pro diváky, je to tady úplně jiné.

Týká se to i novinářů, sdělovacích prostředků.

Ve Wimbledonu se nezměnil jen areál, ale hlavně tenis, který se na zdejších travnatých dvorcích hraje.

Zatímco příslušníci mé generace nechávali na zem dopadnout v podstatě jen soupeřovo podání a hned se hrnuli na síť, současná elita na to jde jinak.

I travnatý tenis se teď mnohem víc hraje od základní čáry.

Špičkoví hráči teď míček tlučou s takovou silou a takovou rotací, že se pak špatně hraje volej.

Hodně hráčů taky voleje pořádně neumí, a tak radši zůstávají přikovaní vzadu. Diváci jsou s takovým vývojem asi velmi spokojení.

Ve výměnách se tak hraje deset, dvanáct úderů, což je přesně tenis, který produkuje třeba Murray.“

Roda Lavera nijak zvlášť netrápí, že poprvé od roku 1938 nebyl ve druhém kole Wimbledonu jediný zástupce australského mužského tenisu.

„Žiju teď v Kalifornii, tak se necítím oprávněný tohle komentovat nebo kritizovat,“ vzkazuje žijící legenda.

„Musí se najít noví hráči, rozjet programy, které pomohou najít mladé talenty, které nemají třeba motivaci věnovat se nějakému sportu.

Je důležité získat na svou stranu rodiče, kteří chtějí, aby jejich ratolesti hrály tenis. Musí je někdo povzbudit, aby objížděli s dětmi malé turnaje.

To pak vytváří zájem. Austrálie má dostatek tenisových klubů, tak můžeme jen doufat, že se urodí nová generace.“

Ryšavý Australan, který dorostl jen na 173 centimetry výšky, se opatrně rozhlédl, než začal odpovídat na otázku ohledně rozevírajících se nůžek mezi mužským a ženským tenisem. Rodney George Laver, jak zní jeho celé jméno, to ale nakonec nevidí nijak dramaticky.

„Příslušníci obou pohlaví se tenisově zlepšili.

Když se podíváte na Murrayho, Nadala a Federera, ti opravdu herně ‘rozkvetli’. Ale já u sester Williamsových a několika dalších hráček vidím velký pokrok v tom, co dokážou na kurtu předvést.

Takže vidím velký posun u mužů i žen. Mužský tenis má ale víc velkých jmen, která lámou rekordy a ukazují skvělý tenis.“

Dnes třiasedmdesátiletý Rod Laver mohl vyhrát mnohem víc než 20 grandslamových titulů ve dvouhře a čtyřhře.

V šedesátých letech, kdy byl na vrcholu sil, strávil plných pět sezón mezi profesionály. Z českých hráčů nejvíc vzpomíná na Jana Kodeše.

„Sehráli jsme s Janem několik pěkných zápasů.

Jednak v Davis Cupu a taky na turnajích všude možné po světě.

Protože je mladší, moc jsem se s ním nepotkával v první fázi své kariéry. Je to velký hráč, který byl velmi soutěživý a bojoval až do konce,“ vysekl na závěr poklonu českému tenisu Rod Laver.

A můj skromný názor k výše uvedeným názorům?

Ano, dnešní tenis je zcela jiný, než býval v minulosti.

Daleko agresivnější.

Dovolují to rakety i jejich výplety.

Současní hráči jsou také daleko lépe fyzicky vybavení, než tomu bylo dříve.

Skoro se dá říct, že kdo dnes nemá v mužském tenisu hodně přes 180 cm tělesné výšky, ten se jen obtížně prosazuje.

Když už ničím, tak už jenom servisem.

Chybí mu ale větší herní variabilita, tedy úderová pestrost. Příkladem takové hráče je Tomáš Berdych.

Přesto je to vynikající hráč, to je nepochybné. Za ním se ale v našem tenisu nachází velká výkonnostní mezera.

Ani Rosol, ani Veselý zatím totiž nesplňují naděje do nich vkládané.

Naproti tomu zajímavým typem všestranného hráče je Radek Štěpánek. Jeho hra je neobyčejně pestrá, málo soupeři čitelná.

Dokáže znepříjemnit tenisový život hráčům, postaveným na žebříčku mnohem výše. Ovšem ta nejlepší léta, alespoň v singlu, má už za sebou.

Neměl by se také příliš přechvalovat, neboť v chování má určité rezervy, rozpaky budí jeho občasná teatrálnost.

Daleko lepší situace je v ženském tenisu.

Paradoxně však v tomto ohledu nezávidím šéftrenérovi našich hráček.

Ono sestavit družstvo z pětice vynikajících tenistek musí pro něho být dost obtížné.

Petra Kvitová je fyzicky velmi dobře vybavenou hráčkou, její švihem prováděné údery jsou nebezpečím pro každou její soupeřku.

Ale chybí jí větší úderová pestrost.

Podobně je na tom Lucie Šafářová, ta alespoň chodí oproti Kvitové více na síť, kde svou šikovnou rukou dokáže uplatňovat své nesporné herní kvality.

Výsledkově se do popředí dostává i Karolina Pišková, je však dosud svým herním projevem nevyrovnaná.

Obdivuhodná je buldočí povaha Strýcové, se kterou tenistka míří za svým cílem. Ale i Hlaváčková a Hradecká jsou dlouholetými oporami našeho fedcapového týmu.

A jak to vypadá s výkonnostním tenisem ve světě?

Djokovič postupně v čele žebříčku vystřídal do té doby vládnoucího Nadala a Federera.

Člověk u něho obdivuje zejména neuvěřitelnou mrštnost, práce jeho nohou je příkladná. Federer zase každého diváka oslovuje svou herní jistotou a promyšlenou taktikou.

Je typem mimořádně inteligentního hráče.

Jeho jednoruční backhand je těžko napodobitelný. Ale ještě jednu vlastnost je třeba u něho vyzvednout.

Má chování gentlemana.

Naši mladí by se mohli v tomto ohledu od něj mnohému učit.

Do popředí se dravě dere Murray. Je neobyčejně pilný v tréninku, rovněž jeho spolupráce s Lendlem přináší nesporné ovoce.

Nelze ještě odepisovat Nadala; on byl a vlastně ještě je příkladem tenisty atleta, jeho topospiny byly hrozbou pro každého jeho protivníka.

Ale i další světoví tenisté zasluhují zmínku.

Wavrinka rozvahou, Ferer znamenitým pohybem po dvorci, Tsonga svým atleticky pojatým tenisem a tak by se dalo pokračovat dál a dál.

Přesto však všechny výše uvedené tenisové osobnosti budou postupně vyklízet své pozice a předávat je mladší tenisové generaci.

Zatím ale na tenisovém nebi nějaký mimořádně veliký objev vidět není.

Třeba zítra...

U žen zatím vládne Serena Wiliamsová, jejích kvalit zatím nedosahuje ani Kerberová, Mugurazueová a další tenistky, včetně našich hvězd.

V ženském tenisu může ale každá porazit každou, tam žebříčkové pořadí příliš rozhodující není.

Duše tenisty

Není důvodu si myslet, že se liší od jiných sportovců či nesportujících. Má ovšem určitá specifika.

Už příchod tenisty k nástěnce s pavoukem rozpisu turnaje je napínavý.

Člověk na něm bleskově vyhledá své jméno a samozřejmě i jméno svého soupeře. Posoudí jeho výkonnost, případně se na ni zeptá svého okolí.

Pokud jeho soupeř už hraje nějaké to předkolo, tak téměř vždy se jde dotýcný na jeho hru podívat se záměrem vyzískat informace o jeho slabínách.

Je to naprosto přirozené.

A vlastní zápas?

Každý je jiný.

Už při rozehrávání lze se o soupeři hodně dozvědět. Má lepší forehand než backhand? A jak se pohybuje, svižně, nebo těžkopádně?

Průběh každého zápasu bývá velmi rozmanitý. Vede se, prohrává se, jsou chvíle pro útok jako stvořené, jindy zase pro obranu.

Když se nedaří, tak je vhodné změnit rytmus hry.

Zařadit do své hry topspiny, šlajsy, rovněž stopbaly neboli kraťasy jsou též vítaným doplněním hry.

Každý tenista prožívá příjemné chvíle, zejména když se mu podaří „kraťasek“ těsně za síť, úder na lajnu, dobře umístěný servis.

No, a když se podaří zvítězit v celém utkání, tak je euforie přímo nadbytek. Zejména když se podaří porazit nějakou tenisovou hvězdu.

V tom případě hormony štěstí – endorfiny - zaplaví hráčovo tělo. Povznáší jeho mysl již při případném následném úklidu dvorce, ale i při odchodu do šaten a sprch.

Tento stav mu zpravidla vydrží až dalšího utkání, v řadě případů i déle.

O to více prožívá příjemné pocity, pokud se jeho jméno v dalších dnech objeví v tisku.

Svou sportovní úspěšností pak získává nemalou přízeň. Mnozí mu klepou na ramena, i když on sám některé z nich doposavad ani neznal.

V případě nevýhodného průběhu utkání je to však o něčem jiném.

Hledá důvody své porážky, vymlouvá se na míče, vítr, méně často za viníka považuje sám sebe.

Buď znechucení drží v sobě, anebo nespokojenost dává najevo okatým způsobem. Někdy v něm dokonce i „bouchnou saze“.

Nejenom slovně, ale i brutální formou.

Kolikrát jsem jenom viděl letící raketu do plotu, do sítě. Vzácněji litoval i rakety, které byly dupotem tříštěny na kousky.

Jsou to odsouzeníhodná jednání, ještě více by však mělo vadit, když se diváci při vidění dotyčného poklesku nemohou udržet smíchy.

Na druhé straně je ovšem pravda, že uvolněné napětí někdy paradoxně vede ke zlepšení hry.

Za „vypouštění páry“ lze považovat i „ječení“ při úderu.

Jenom si vzpomeňme na rituální tance Maorů z Nového Zélandu, jak se podobnými způsoby snaží zastrašit své nepřátele.

Podobně si počínají i při ragbyových utkáních.

Na jedné straně tedy tyto pobuřující zvuky působí odpudivě, značně nesympaticky, na straně druhé často vedou k navýšení sebevědomí.

Zejména některé hráčky ječí jak sirény. Mária Šarapovová je to názorným příkladem.

Řada tenistů používá i různé další finty k rozladění soupeře.

K běžným patří popotahování si kalhot, nebo dlouhé prodlevy mezi prvním a druhým servisem.

Zažil jsem ve veteránském tenisu dokonce jednoho hráče, který si po prvním servisu občas odskočil do sprch, teprve po návratu pak měl pak servis druhý.

K rozladění hráčů samozřejmě vedou i tradiční spory kolem dopadnutí míče.

Jsou směřovány tázavé pohledy na rozhodčího a kroucení hlavou při výroku, který hráče údajně poškozuje.

Často se sejdou soupeři u problematického místa a přou se o stopu, kterou míč zanechal.

Pokud rozladění přetrvává, stává se, byť by se tak dít rozhodně nemělo, že si hráči u sítě po skončení utkání ani nepodají ruku.

Že je to nesportovní počín, o to nemůže být pochyb.

Vztahy mezi tenisty i mimo dvorce jsou různé, většinou přátelské, někdy ale ignorující až vyloženě nepřátelské.

Jako mezi ostatními lidmi.

Jedno je ale pro zdárný vývoj utkání jisté.

Je to samozřejmě tenisové umění. Hned poté je třeba mít patřičné sebevědomí.

Nebýt poražen předem.

Ovšem i sebevědomí má mít své meze.

Jednou jsem se na regionálním turnaji chystal kolem poledne jít na oběd. Můj kamarád mě poprosil, abych ještě půlhodinku na něho počkal.

Měl nastoupit proti nějakému „staříkovi“, kterému bylo dost přes padesát. Privil: „Járo, vydrž tu chvilku, déle mně to s ním trvat nebude.“

Dodržel slovo, po půlhodině přišel a suše prohlásil.

„Tak pojďme na ten oběd! Hotovo.“

„Kolik jsi mu dal?“ zněla moje otázka.

„Prohrál jsem dvakrát 6: 1.“

Neudržel jsem se smíchy.

Dospělí postoupili do první A třídy, ale za nimi je výkonnostní mezera.

Možná, že někdo se pokusí předcházející moje slova převést kriticky na moji osobu. Jistě, mohl jsem zde v mladších letech i já více trenérsky působit.

Je ovšem otázka, v jaké atmosféře?

Měl jsem svých problémů nespočítaně. Měl jsem na trénování četné nabídky, ale ne všechny byly férové.

Moje neochota vést pouze vybrané jedince funkcionářů mně byla proti vůli, snad se to dá pochopit.

A jaká je budoucnost seniorského tenisu?

Je ve hvězdách.

Jistě, bude se i nadále hrát a bude to dobrý tenis, ale pokud by to měl být tenis nejvyšší kvality, obávám se, že se stoupajícími finančními náklady bude zájem o tyto turnaje menší. Před dvaceti lety se běžně našlo v seniorských kategoriích v pavoucích 32 hráčů, dnes, jak pročítám

stránky senior tenisu, tak je tomu u některých turnajů většinou sotva polovic.

Takže závěrem chci jen konstatovat, že v tenisu bude vždy záležet nejenom na hráčích, ale především na poctivých a slušných funkcionářích, kteří budou podporovat klasický i veteránský tenis bez ohledu na změněné finanční poměry.

Příznivější je budoucnost mládežnického tenisu.

Materiální předpoklady jsou již dobré, tenisových dvorců včetně krytých je až nadbytek.

I zde je však problém.

Ne všichni funkcionáři si při výchově mladých počínají odpovídajícím způsobem. Často jsou nekritičtí a používají nevybíravých metod.

Kdysi jsem se zúčastnil na místním městském zastupitelstva vzrušené diskuze ohledně příslibu dotací z městského rozpočtu.

Nebylo to, věru, pěkné naslouchání.

V našem městě existuje kromě soutěžně úspěšného tenisového oddílu Sokola i paralelně působící tenisový klub, ten s početným dětským zastoupením, který rovněž usiluje o finanční dotaci.

Jeho přítomní zástupci dostali slovo a vytasili se s argumenty, podporujícími jejich žádost. Ty byly ovšem v diametrálním rozporu s postoji přítomného zástupce sokolské organizace.

Nastal, a celkem podle očekávání, dialog hluchých.

I vedení radnice, potažmo všichni zastupitelé, se v těch chvílích zjevně názorově ocitali v nejistotě.

Já sám jsem se tomuto bílému sportu závodně věnoval takřka padesát let. Citlivě jsem vnímal kromě tenisové hry i prostředí kluboven, chování rodičů a funkcionářů.

Nechtěl jsem dělat arbitra tehdy soupeřících stran, ale jednoznačně jsem dal za pravdu názorům legendárního Björna Borga, v tisku zveřejněných.

Ten pravil:

„To, co se děje v současném tenisovém světě, zejména mezi funkcionáři a rodiči hráčů, to nemá obdoby.

Jejich konání, často zákulisní, dostává tento nádherný sport do marnosti.“

V rozhovoru s wimbledonským vítězem Patem Cashem pro americkou CNN se dále rozpovídal o tom, jak je šokován z dění na žákovské scéně v rodném Švédsku, kde objíždí turnaje s nejmladším synem Leem.

„Když jezdíme po Švédsku, vidáme naprosto šílené rodiče. I za nás býval občas nějaký rodič trochu bláznivý, ale dnes?

Jsem šokovaný,“ přiznal jedenáctinásobný grandslamový šampión.

„Asi je to tím, že v tenisu je spousta peněz.

Někdy pak vidíte, že děti ani nechtějí moc hrát. Rodiče je často tlačí do něčeho, co samy děti nechtějí,“ pokračoval rodák ze Södertälje.

Zlatá slova, na zastupitelstvu by to odpoledne bezpochybně platila pro obě polemizující strany!

Jaké jsou tedy vlastně povahové vlastnosti tenistů? Jsou jiné jako u jiných lidí, klade si člověk otázku?

Samozřejmě že ne, už proto, že i tenisté jsou přece také jenom lidmi.

Jak jsem ale nedávno napsal jednomu oblíbenému sportovnímu komentátorovi, každý z tenistů je hotovou pokladnicí povahových rysů.

Tak jako jedna pravda není zcela totožná s druhou, liší se však svými povahami i tenisté. Někdo je bouřlivák, jiný zase klidáš.

I když po pravdě řečeno, i ten klidáš může být extrovert, ale umí držet své emoce pod pokličkou.

A koho fanoušci více oceňují, první anebo druhý případ?

Odpověď je poměrně jednoduchá, záleží na tom, jak jsou i ti tenisoví fanoušci svými povahami založení.

Někdo z nich oceňuje bouřliváky, jiný si zase váží klidášů.

Dá se ale bohužel konstatovat, že se najdou i takoví takzvaní „fanoušci“, kteří chodí na tenis proto, aby viděli hrozenou raketu, udeření s ní o zem, zvednutý prostředníček.

A takových není zrovna málo.

Chtějí se, holt, pobavit.

Skutečných tenisových „fajnšmekrů“ je naštěstí mnohem více. Takových, kteří umějí zatleskat po podařeném úderu i soupeři.

Dokonce takových, kteří ocení i tenisové umění hráče, který bojuje pro vlastnímu, tedy národnímu mančaftu!

Zajímavým fenoménem, zatím ještě málo diskutovaným, je rozvrstvení povah tenistů podle země jejich původu.

Když pominu Afričany, z tohoto kontinentu s výjimkou Jihoafrické republiky moc tenistů nepochází, tak temperamentem vynikají zejména Jihoevropané, a to spíše z Balkánského poloostrova.

Ivanišević, Čilić, Zimonjić ale i Djoković jsou toho názorným příkladem. Jmenovaní se dovedou na dvorci pořádně rozčertit, jen co je pravda!

O něco méně emočně vypjatější jsou Italové a Španělé.

Ale i oni dávali nebo dávají čas od času průchod svým citům, zejména když se jim herně nedaří.

Seveřané jsou pak vzorem, samozřejmě až na výjimky, stoického klidu, jistě si vzpomeneme na Borga, ale i Edberga, Söderströma a další.

Ze současných světových tenistů pak jsou toho příkladem Federer i Wavrinka.

V Americe v těchto směrech hraje dost důležitou roli i barva pleti.

Rozhodně jsou Afroameričané slyšet na dvorci více jak bílá rasa. I když Mc Enroe byl příkladem pravého opaku.

My Češi jsme v tomto ohledu povahově méně variabilní.

Od temperamentnějšího projevu, jako je tomu třeba u Strýcové nebo Rosolá, se diametrálně svých chováním liší ledově klidný Tomáš Berdych.

Tenisová zákulisí

Povahové vlastnosti hráčů se dají identifikovat i v šatnách, někteří hráči jsou hovorní, rozradostnění z výhry či naopak vyčítaví po prohraném utkání.

Druzí si za všech okolností, za jakéhokoliv stavu udrží chladnou hlavu s minimem pronášených slov.

I vztahy mezi tenisty jsou různorodé.

O mnohých se člověk spíše dozví z tisku nebo z diskrétních poznámek sportovních komentátorů.

Dostane se k našim očím či sluchu, který z hráčů nezdraví při příchodu do šatny, kdo se v ní se spoluhráči nebaví atd.

U tenistek je situace ještě vyhrcořenější.

Nedávno třeba jedna z nich přiznala, že vztahy mezi tenistkami jsou hodně povrchní. Mnozí tenisté, potažmo tenistky, se netají s názorem, že tenis hrají pro prachy.

„Většina z nich si přeje, ať nejdříve soupeřka udělá chybu,“ jedna z nich přiznává a dodává:

„Ale to je špatně, tak se velké zápasy nevyhrávají. Měly by si body přece uhrávat samy a ne čekat na pochybení soupeřky.“

Pak se svěřuje i se svými osobními pocity a říká:

„Nejhorší je pro mě, když hodně v zápase vedu. To pak přemýšlím, jak mně to jde, místo abych se soustředila na zápas.“

Nejlépe hrají, když je zápas vyrovnaný, nebo malinko prohrávám a musím pak dotahovat. Když mě diváci hecují.

Mám ráda, když na mě volají ‘Jedem!’ nebo ‘Pojd!’ Žene mě to dopředu. Současně vyžadují na dvorci ticho.

Potřebuji slyšet balon na raketě soupeře, každý jiný zvuk mě rozptyluje. Moje oči musí být soustředěny na druhou stranu dvorce, nic jiného nezvládají.

Musím mít periferní vidění, pokud se někdo na tribuně hýbe, už mně utečou myšlenky.

Mezi herními výměnami při odpočinku mně tato situace nevadí. Klidně může hrát i hudba.

Ale při hře musím mít ticho,“ zdůrazňuje.
 „I hekání soupeřek mě velice rozptyluje.
 Někdy to bývá spíše řev.
 Občas si nahromaděné emoce vybijím tím, že nadávám anebo házím raketou. A někdy jí pak i trefím rozhodčí...
 Potom mě to přirozeně mrzí.
 Prostě nejednou neudržím své emoce pod kontrolou.
 Možná i proto nemáme v tomto sportu moc přítelkyň, neboť tenis je trochu přetvářka.
 Každá z nás si ‘jede’ pro sebe a chce urvat co největší kus.
 Potkáváme se sice skoro denně, ale po turnaji si nezavoláme, i když v něm máme kamarádky. Je to divný svět.
 Jdeme spolu na kafe a druhý den proti sobě hrajeme. Když jednu z nás soupeřka porazí, den nebo dva je poražená naštvaná.
 Nemá pak delší dobu chuť vítězku znovu vidět.
 Tenis máme sice rády, ale bereme ho jako zaměstnání. Sice vysněné a neměnily bychom, ale tenis určitě nehrajeme jen pro radost.
 Živí nás.
 V tenise se točí velké peníze, a kdo hraje dobře, vydělá jich hodně.
 A dělat tenis pro trofeje a body?
 Zdaleka ne!
 Máme sice pochopitelně rády trofeje, ale kdyby za ně nepřišla výplata, bylo by nám to k ničemu.
 A dění mimo tenisu?
 Nic moc.
 Nesnášíme cestování, raději jsme zalezlé na hotelu.
 Když začne nová sezona, budeme muset nasednout do letadla, cestovat do Austrálie, pak do Evropy, do Ameriky...
 A pořád tak dokola.
 Hotely a kurty, to je náš kočovný život.
 Samozřejmě mezi zápasy máme volné dny, ale v těch chceme šetřit energii a ne jí plýtvat po prohlídce památek.
 Ani nevíme, kde se nachází v místě turnaje pláž. Na turnaji, pokud postoupíme, se navečer vracíme do svého prázdného pokoje.

Ráno pak odcházíme na snídani, kde se setkáváme s těmi, se kterými se vidíme každou chvíli. Usmějeme se na sebe a to je všechno.

Úsměvně může být příčinou naší nevraživosti i oblečení soupeřek, holt, náš ženský svět vždy byl a nadále i je hodně osobitý.

A co činíme po zápase?

To je též problém!

Nejhorší je, když máme v šatně skříňky vedle sebe.

Jedna z nás tam křičí, druhá známým píše textovky a směje se u toho. Co mám tedy konstatovat závěrem?

V tenise jde o velké peníze, na zápasy se sází, sledují je statisíce lidí v televizi. Ale po zápasech se někdy bojíme kouknout na telefon.

Sázkaři totiž dokážou napsat dost hnusné věci.

Jsme ale ženy. Chtěly bychom se tedy přirozeně vdát a mít děti. A jednou také s tenisem seknout.

Pokud už máme partnera, odskáče to pak nejednou vztah. Často jsme unavené, občas nám ujedou nervy a dochází k hádkám.

A pokud je manžel a kouč v jedné osobě?

I o takových případech vím.

Opět nastává problém.

Manželství často krachuje právě na tom, že se vztah muže a ženy motá se vztahem manžela a sportovce.

Není dobré mít za trenéra někoho, s kým zároveň žijete. Tenis se pak tahá i večer domů a na manželství se postupně zapomíná.“

Takže tak vyznívá zpověď jedné z předních našich tenistek, takový je její myšlenkový proces.

Proč mu nevěřit?

Tenis je nádherný sport.

Snad to mohu z pozice hráče s padesátiletým soutěžním pobytem na dvorci říct.

Má mnoho pozitiv, jak zdravotních a relaxačních, a navíc sám o sobě je svým pohybem po antuce krásný.

Tento sport má však ve svých listech i několik kaněk.

Daných jednak chováním hráčů, o kterém jsem se již v předcházejících odstavcích zmiňoval, jednak okázalostí vystupování některých známých tenistů.

Myslím tím jejich aroganci, ale i jakési hraní si na vlastence, i když mnohdy se ve svém osobním životě prezentují jinak.

Obíhání dvorce hráčem, ovinutým naší vlajkou, po vítězném utkání působí někdy až teatračně, a tím trapně!

Až příliš často se také nechají některé tenisové hvězdy prostřednictvím masmédií neúměrně oslavovat, rády se ukazují v záři reflektorů, co chvíli poskytují sdělovacím prostředkům četná interview.

A právě ty hrají v tomto ohledu podstatnou roli.

Plní své stránky informacemi o sebemenší újmě na zdraví sportovců, jindy zase dávají k dobru pikantnosti z jejich dovolené na Maledívách či Seychelách, anebo propírají jejich exkluzivní obleky s navěšenými šperky.

Výdělky vrcholových sportovců jsou v tomto sportu nekřesťansky vysoké, zejména ve srovnání s jinými sporty.

Ne, nejde o závist, ale o konstatování, že byznys až příliš negativně v poslední době ovlivňuje bílý sport.

Všude jsou peníze, peníze a zase jen peníze.

Vyjímám jednu novinářskou úvahu:

„Česká tenistka Petra Kvitová je v médiích propírána možná více, než když podruhé v kariéře ovládla slavný Wimbledon.

A to kvůli daním.

Změnila si své sídlo z České republiky na Monte Carlo v Monaku, aby nemusela odvádět tolik peněz.

A není jediná.

Změnila své sídlo z České republiky na Monte Carlo v Monaku. Ale proč? No proto, aby ušetřila na daních.

Mnoho lidí v této souvislosti odsoudilo výroky jednoho poslance, který na tuto skutečnost upozornil, pravdou ale je, že někteří lidé byli kritičtí i ke Kvitové.

Kvitová však není zdaleka jediným tenistou, který se odhodlal odvádět daně v cizí zemi.

Pokud se podíváme na český tenisový rybníček, tak si monackého daňového ráje společně s Kvitovou užívají i Tomáš Berdych, Radek Štěpánek i Lucie Šafářová.

Naopak za „poctivce“ jde v tomto směru označit Lukáše Rosola, Jiřího Veselého či Barboru Záhlavovou-Strýcovou.

Jejich výdělků ale nejsou tak astronomické, jako v případě absolutní světové špičky.

To bychom měli české vody.

Ale co další světoví tenisté?

Srb Novak Djoković se vždy bije do prsou, aby ukázal, jaký je vlastenec, ale i on má sídlo v Monaku.

Stejně jsou na tom i Milos Raonič, Marian Čilič, nebo Victoria Azarenková. Svým domovinám jsou pak, co se daní týče, věrni Španělé Rafael Nadal a David Ferrer. Také Švýcaři Roger Federer a Stanislav Wawrinka i Brit Andy Murray.

Peníze se dají ovšem ukládat i jinak, třeba bydlením.

„Kde je na světě největší hustota bydlení tenisových celebrit?“ člověk si položí otázku.

Na to je snadná odpověď: no přece na Floridě. Tento poloostrov světoví tenisté pokryli svými honosnými sídly.

Ale navzájem se příliš nevnímají, ví se o všech a vlastně o nikom, nestýkají se.

Také Petr Korda tvrdí:

„Nevím, jakou má kdo rezidenci.

Respektujeme svá soukromí.“

Jen Serena a Venus Williamsovy okázale vystavují vlastní „hrad“ ve West Palm Beach. Na jeho vratech září velké V a velké S.

Místním bulvárům vévodí Anna Kurniková. „Stále vydělává 11 milionů dolarů ročně, aniž by hrála tenis.

Ruska obývá na jihu v Miami sídlo, jehož hodnota činí v přepočtu 270 milionů korun.

Soudí se však o něj s rodiči.

„Dlouho jsme pro dceru pracovali jako manažeři. Požadujeme minimálně poloviční podíl na rezidenci,“ vyhlásil otec Sergej Kurnikov.

Mnohé přední tenistky bydlí na Floridě v uzavřených a střežených Country clubech, což jsou kolonie 60-80 luxusních domů s vlastními golfovými hřišti, kurty a bazény.

Za vysokými hradbami své sarasotské pevnosti se před světem ukrývá Monica Selešová. „Snažili jsme se ji získat na exhibice, ale je hrozně uzavřená do sebe. Asi stále přetrvávají její dávné problémy.“

Rodinka Grafové a Agassiho už prodala floridský dům a žije jen v nevadském Las Vegas. Rovněž Martina Hingisová se ze Saddlebrook přestěhovala ke švýcarským jezerům. Korda má za souseda zase Ivana Lendlu.

Co bývalý první hráč světa dělá?

„Co by dělal? Hraje golf a stará se o své holky. Má jich tolik, že neví, kam dřív skočit,“ říká Korda.

„Nejmladší z pěti Lendlových dcer je pětiletá, nejstarší šestnáctiletá.

Čtyři z nich se učí golf v bradentonské IMG Akademii, pátá jezdí závodně na koni. Tenisu neholduje žádná.

Ivan to ani nechtěl,“ dodal.

O mnohém zvláštním také svědčí případ z grandslamu v Melbourne, kde jeden z tenistů po třiadvaceti minutovém běhání po dvorci a následném ukončení zápasu vyinkasoval téměř milion korun.

Údajně dotyčný hráč dopředu věděl, že je zraněný. Ale proč si nevydělat tímto pozoruhodným způsobem, že ano?

Takové luxusně dotované grandslamy tedy představují lákavé sousto i pro méně zdatné hráče.

Někdo si může v nich vydělat za dva zápasy tolik, co za celou kariéru.

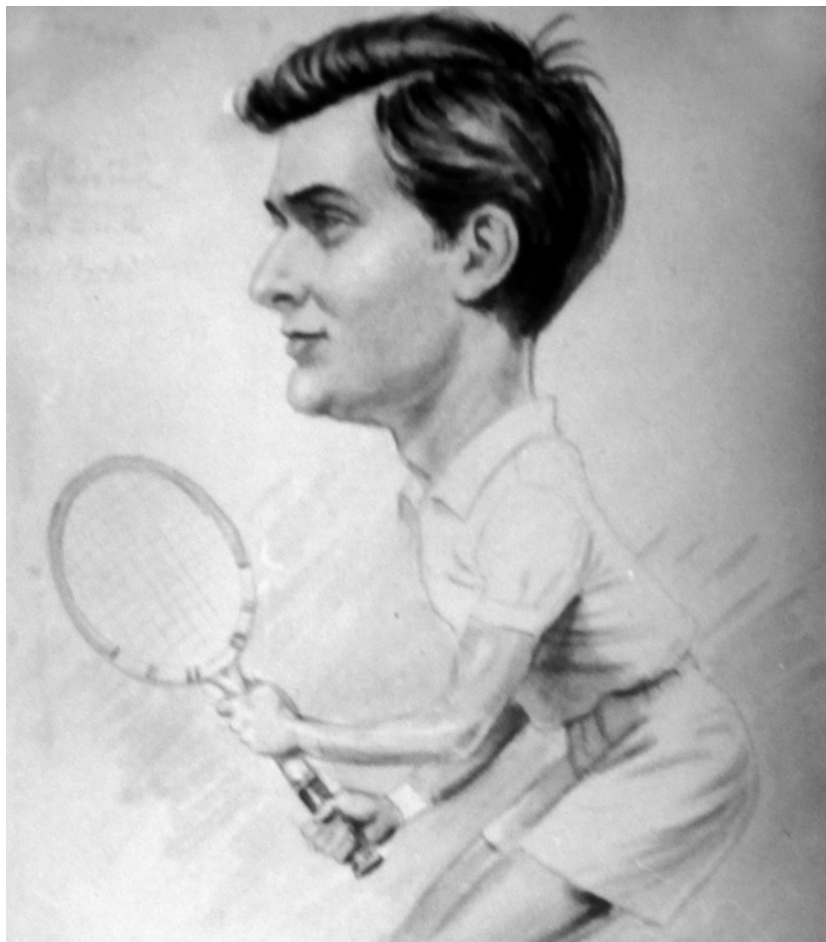
Méně úspěšní hráči si na grandslamech mohou zajistit peníze na půl sezony.

Není tedy divu, že to může někoho inspirovat k tomu, aby nastoupil k zápasu jenom na oko a za chvíli nato vzdal.

Co ke všemu tenisovému dění říct?

Asi to, že tenis je přes všechnu svoji složitost je neuvěřitelně krásným sportovním odvětvím, které má na celém světě miliony svých aktérů a příznivců.

A bude tomu tak nesporně i v budoucnu!

Obsah

Tenisové mládí	5
Tenisová zralost	10
Seniorský tenis	17
Úraz	21
Organismus stárne	24
Smekám klobouk	27
Paní Šafářová	29
Tenis vozíčkářů	31
Legrace k tenisu patří	33
Opět k pousmání	38
Tenisovým reportérem	41
Tenisový turnaj Východního Slovácka	45
Podobný ráz měly tenisové mixy v Bojkovicích	48
Zápas rivalů	52
Tenisový příměstský tábor	54
Tenisová exhibice	58
Tenisová zamyšlení	61
Naše idoly	65
Duše tenisty	72
Tenisová zákulisí	78

Jaromír Slavíček
TENISTA VZPOMÍNÁ

Autorské právo © Jaromír Slavíček 2021

slavicek.tenis@seznam.cz

Fotografie © Jaromír Slavíček, archiv autora 2021

Vydal ELTISK, vydavatelství a nakladatelství

Mariánské náměstí 63, 688 01 Uherský Brod

www.eltisk.cz vydavatelstvi@eltisk.cz

Sazba a tisk ELTISK, s.r.o.

1. vydání

Všechna práva vyhrazena. Tato kniha a ani její části nesmí být rozmnožována tiskem, fotokopii, počítačovými datovými soubory, ani jiným způsobem bez předchozího svolení nakladatelství.

ISBN 978-80-88116-36-3

ISBN 978-80-88116-36-3

9 788088 116363